

แบบฝึกหัดบทที่ 1

ถึงคราวที่ข้าต้องแต่งงานแล้วหรือ

เขานี้เป็นข้าที่ข้ารู้สึกว่ารอบกายช่างสดใสกว่าทุกวัน แม้จะอยู่ในฤดูเหมันต์อันหนาวเหน็บ

ยามนี้คือยามเย็น¹ อันเป็นเวลาเช้าเกินกว่าที่ข้าจะหลุดพ้นจากนิทราในยามปกติ แต่เพราะวันนี้เป็นวันสำคัญ ข้าจึงกระตือรือร้นตื่นนอนตั้งแต่ยามเหม่า² ลุกขึ้นมาอาบน้ำพลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดผ้าแพรไหมสีฟ้าอ่อนแจ่มเช่นเดียวกับผืนฟ้า แล้วเร่งรีบย่างเท้าตรงไปยังศาลบรรพชนที่อยู่ใจกลางดินแดนปีศาจของเรา

แสงอาทิตย์ยามเช้าสาดส่องผ่านแมกไม้ อาบไล้ผืนดินที่กลายเป็นสีขาวโพลนจากการถูกหิมะทับถมให้ยิ่งเรืองรอง ภาพหิมะต้องแสงแดดส่องประกายระยิบระยับนั้นช่างสวยงามเหลือคำ ราวกับเป็นคำอวยพรจากเหล่าบรรพชนปีศาจที่มอบให้แก่สหายรักทั้งสอง

¹ เวลาตั้งแต่ 07.00 น. – 08.59 น.

² เวลาตั้งแต่ 05.00 น. – 06.59 น.

ของข้า

ใช่แล้ว วันนี้เป็นวันที่น่ายินดีอย่างยิ่ง เพราะนี่คือวันที่พิธีสมรสของสหายทั้งสองของข้า

ข้าชะเง้อคอมองผ่านฝูงปีศาจในร่างมนุษย์ที่กำลังยืนรุ่มล่อมอยู่ภายนอกศาลบรรพชนด้วยจุดประสงค์เดียวกัน คือมาเพื่อร่วมแสดงความยินดีกับคู่สมรสใหม่ ถึงแม้จะเป็นฤดูเหมันต์ แต่ความหนาวเย็นจากสายลมที่พัดโฉบอยู่เป็นระยะและละอองหิมะเบาบางก็ไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้แก่ปีศาจอย่างพวกเรา อีกทั้งประชากรเผ่าปีศาจก็ไม่ได้มากมายนัก พิธีสมรสจึงไม่ได้มีการจัดขึ้นบ่อยๆ หน้าศาลบรรพชนในยามนี้จึงมีเหล่าปีศาจมารวมตัวรอคอยพรคู่แต่งงานกันอยู่เป็นจำนวนมาก

ข้าใช้ความได้เปรียบทางด้านร่างกายค่อยๆ แทรกตัวผ่านฝูงชนไปยืนด้านหน้า ข้าตัวเล็กนิดเดียวจึงไม่ใช่เรื่องยากที่จะแทรกตัวผ่านไป พริบตาเดียวข้าก็มายืนอยู่แถวหน้าแล้ว

โชคดียิ่ง ข้ามาทันพวกเขาทำพิธีการวะบรรพชนพอดีเลย

ข้าจ้องมองภาพเบื้องหน้าอย่างเปี่ยมสุข พิธีแต่งงานของปีศาจไม่มีขั้นตอนยุ่งยาก เพียงแค่สวมชุดสวยงามมาเคารพศาลบรรพชนและกล่าวคำสาบานว่าจะครองคู่กัน มีญาติพี่น้องเหล่าปีศาจมาร่วมอวยพรให้ เท่านั้นก็เป็นอันเสร็จสิ้นพิธี

ภาพสหายรักทั้งสองของข้าในชุดผ้าแพรไหมสีแดงที่กำลังก้มลงเคารพหน้าศาลบรรพชน กล่าวคำสาบานว่าจะครองคู่กันนั้นทำให้ข้ารู้สึกเหมือนน้ำตาจะไหล นี่ข้าไม่ได้พูดเกินจริงเลยนะ ข้าปลื้มใจจนอยากร้องไห้จริงๆ หนึ่งในอวี่กับชื่อชื่อเป็นสหายกับข้ามาตั้งแต่ข้าจำความได้ จนบัดนี้พวกเราอายุสามร้อยปีแล้ว และทั้งคู่ก็กำลังจะสร้างครอบครัวด้วยกัน

“เสวียไป” เสียงที่คุ้นเคยของสหายอีกคนดังขึ้นข้างหู ข้าม่ว แต่เหม่อมองภาพพิตรงหน้า พอได้ยินเสียงเรียกจึงสะดุ้งโหยง หู แหลม ๆ กระดิกไหว หางทั้งสองก็ชี้ฟูขึ้นมาพร้อมกันด้วยความตื่น ตกใจ

อ้อ ข้าลืมบอกไป ข้ามีหูแหลมและมีหางสองหาง เพราะข้า เป็นปีศาจจึงจอกอย่างไรละ

“ฮ่า ๆ ข้าเรียกชื่อเจ้าเท่านั้นเอง เจ้าจะตื่นตกใจอันใดกัน” จิ้นเหิง สหายปีศาจงูปลาเสอ³ ในร่างมนุษย์ที่ดูรูปร่างเอาการมอง หน้าข้าแล้วยิ้มอย่างขบขัน

ข้าทำหน้ามุ่ม ยกมือขึ้นลูบหูตั้งของตนพลางเอ่ย “แนสิ เจ้า มาเจียบ ๆ ข้าก็ต้องตกใจอยู่แล้ว”

“เจ้าไม่น่าเป็นปีศาจจิ้งจอกเลย เป็นปีศาจกระต่ายยังดูข้าทำ เสียวว่า อะไรจะตื่นตกใจง่ายตายปานนี้”

“เจียบน่า!” ข้าชูฟอใส่คนที่กำลังเปลี่ยนสายพันธุให้ จิ้นเหิง มองหน้าข้าแล้วยิ้มก่อนจะเบือนหน้าไปมองภาพพิตรด้านหน้าต่อ

ที่นี่คือดินแดนปีศาจ บ้านเกิดของข้า ท่านพ่อของข้าชื่อ เลียงจิ้น เป็นปีศาจจิ้งจอกเก้าหางธาตุไฟ ดำรงตำแหน่งประมุขของ เผ่าปีศาจมานับพันปี คอยปกครองเหล่าปีศาจน้อยใหญ่และสอดส่องดูแลไม่ให้พวกปีศาจไปก่อความวุ่นวายในแดนมนุษย์ ท่านแม่ของข้าชื่อเยว่วฉี เป็นปีศาจจิ้งจอกเจ็ดหางธาตุน้ำ ส่วนข้าเป็นปีศาจ

³ งูเหลือมยักษ์ ตามตำนานจีนว่ากันว่าเป็นงูกินช้าง อาศัยอยู่ในแม่น้ำ พอสบโอกาสที่ช้างมากินน้ำในแม่น้ำ มันก็จะลากช้างลงไปกิน (ขอบคุณข้อมูลจาก en.wikipedia.org > wiki > Bashe)

จิ้งจอกที่มีธาตุหลักเป็นธาตุน้ำเช่นเดียวกับท่านแม่ แต่พลังกลับแสดงออกมาในรูปแบบของหิมะ ข้าจึงกลายเป็นจิ้งจอกหิมะหนึ่งเดียวในเผ่า

ชื่อ ‘เสวียไป่’ ของข้ามันได้มาเพราะข้าถือกำเนิดในฤดูหิมันต์วันที่หิมะตกหนัก อีกทั้งขณยังเป็นสีขาวปลอดทั้งตัว ท่านพ่อจึงตั้งชื่อข้าว่าเสวียไป่ ซึ่งหมายความว่าขาวราวหิมะ ส่วนพี่ชายของข้าเกิดในยามอรุณรุ่งที่รัศมีของดวงอาทิตย์ทอแสงสอดส่องจึงได้ชื่อว่าเสี้ยวหวง หมายถึงรัศมีที่ส่องสว่าง ร่างมนุษย์ของท่านพี่รูปร่างองอาจยิ่งนัก เมื่ออยู่ในร่างที่แท้จริง ขนของท่านพี่ก็ยังคงเป็นสีแดงสวยสดอีก เมื่อเทียบกับขนขาวซีดของข้าแล้ว ข้าก็อดจะแอบอิจฉาท่านพี่ไม่ได้

อ้อ อันที่จริงตัวข้าก็ไม่ได้มีแต่สีขาวซีดไปทั้งตัวหรอก ข้ามีดวงตาสีฟ้าใส และกลางหน้าผากมีปานแดงเล็ก ๆ อันเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกถึงความพิเศษบางอย่างในตัวด้วย

รูปร่างภายนอกของข้าเป็นบุรุษ แต่แท้จริงแล้วข้ามีครรภ์ได้ดุจสตรี

ปานแดงเป็นลักษณะพิเศษของชาวปีศาจที่จะไม่ปรากฏในเผ่าอื่นอย่างพวกเทพในเผ่าสวรรค์ หรือพวกมารในเผ่ามาร ข้าเคยถามท่านแม่ว่าทำไมมีเพียงเผ่าของเราที่บุรุษสามารถตั้งครรภ์ได้ ท่านแม่จึงเล่าให้ฟังว่า ในอดีตนั้นพวกเรามีต้นกำเนิดจากสัตว์ที่บำเพ็ญเพียรจนบรรลุวิชา สามารถแปลงกายเป็นมนุษย์และมีอิทธิฤทธิ์มากมาย แต่สัตว์ที่จะบรรลุวิชาถึงขั้นนั้นมีน้อยมาก เพราะสัตว์ไม่ได้มีจิตใจนึกมากเท่ามนุษย์ที่จะสามารถบำเพ็ญเพียรแล้วกลายเป็นเทพหรือมาร หากมีเพียงสตรีที่ตั้งครรภ์ได้ โอกาสที่เหล่าปีศาจจะสูญพันธุ์ก็ยิ่งสูงเข้าไปใหญ่ เหล่าเทพบรรพกาลจึงมอบพร

ให้ปีศาจบุรุษเพศบางตนสามารถตั้งครรรภ์ได้เฉกเช่นสตรีโดยมีปานแดงเป็นสัญลักษณ์ เพื่อให้เผ่าพันธุ์ปีศาจคงอยู่ต่อไปได้

นั่นหมายความว่าในอนาคตหากข้าแต่งงาน ข้าก็จะกลายเป็นมารดาของจิ้งจอกน้อย ๆ เพียงแค่คิดข้าก็รู้สึกตื่นเต้นแล้ว

ข้ายืนอยู่เคียงข้างจินเหิง ใฝ่มองหญิงอวีกับซื่อซื่อเดินออกมาจากศาลบรรพชนเพื่อรับคำอวยพรจากเหล่าปีศาจในร่างจำแลงมนุษย์ ความจริงแล้วพวกเราชอบที่จะอยู่ในร่างจริงกันมากกว่า แต่ปีศาจในเผ่าข้ามีทั้งปีศาจจิ้งจอก ปีศาจนก ปีศาจงู ปีศาจหมาป่า และอื่น ๆ อีกหลากหลายสายพันธุ์ ลองนึกภาพว่าทุกคนอยู่ในร่างจริงดูสิ คงได้ตัวพันกันยั้วเยี้ย ขนปลิวว่อน ท่านพ่อในฐานะประมุขจึงสั่งให้ทุกคนใช้ร่างจำแลงมนุษย์เป็นหลักเพื่อความสะดวกในการดำรงชีวิตประจำวัน แต่ถึงอย่างนั้นเหล่าปีศาจก็มักจะคงเอกลักษณ์บางอย่างของเผ่าพันธุ์ตนไว้ยามอยู่ในร่างมนุษย์ด้วย อย่างเช่นจินเหิงที่เป็นงูปลาเสือ ก็ยังมีลวดลายเกล็ดงูอยู่บนผิวหนังให้เห็นจาง ๆ ส่วนปีศาจจิ้งจอกอย่างพวกข้าก็มักจะคงหูและหางเอาไว้ยกเว้นเวลาไปแดนมนุษย์หรือสวมเครื่องแต่งกายเทอะทะก็จะเก็บซ่อนหูหาง

อย่างเช่นวันนี้ที่สหายทั้งสองของข้าอยู่ในชุดแต่งงาน ทั้งคู่จึงเก็บหูหางจิ้งจอกมิดชิด หากมนุษย์คนใดมาพบเห็น ก็คงไม่สงสัยแน่ว่าคู่สมรสใหม่นี้แท้จริงแล้วเป็นปีศาจจิ้งจอกสามหาง

เมื่อนึกถึงเรื่องหาง ข้าก็ก้มลงมองหางนุ่มฟูทั้งสองของตนอย่างเศร้าใจ ทั้งที่ท่านพ่อของข้าเป็นปีศาจจิ้งจอกเก้าหางที่มีพลังมากล้น ท่านแม่เองก็เป็นหนึ่งในสิบปีศาจที่มีพลังแก่กล้าที่สุดของเผ่า พี่ชายของข้าก็มีหางที่เจิดจรัสออกมาตั้งแต่อายุได้เพียงห้าร้อยปี สหายทั้งสองที่อายุสามร้อยปีก็มีหางที่สามกันแล้ว

แล้วเหตุใดข้าที่อายุเท่าพวกเขาจึงมีเพียงสองหางกัน!

ข้าก็ขยันบำเพ็ญเพียรแล้วนะ แต่ดูเหมือนว่าพลังของข้าก็ยังไม่ค่อยก้าวหน้า อันที่จริงสมองข้าก็ไม่ดีเท่าไรเช่นกัน ข้าเป็นปีศาจที่ชั่วหลังซีลิม ความจำสั้น กำลังกายว่าน้อยนิดแล้ว อิทธิฤทธิ์ก็ยังมีไม่มากอีก นั่นจึงเป็นสาเหตุที่ท่านพ่อ ท่านแม่ และท่านพี่ไม่อนุญาตให้ข้าไปเที่ยวแดนมนุษย์เพราะเกรงว่าจะไปเจอพวกนักบวชปราบมารเข้า พวกนั้นตาถั่ว ไม่แยกแยะว่าผู้ใดมาดีมาร้าย เห็นผู้ใดไม่เหมือนพวกตัวเองเข้าหน่อยก็หมายจะกำจัดข้าที่อ่อนแอกว่าผู้อื่น จึงไม่อาจไปแดนมนุษย์ตามลำพังได้

ถึงจะเป็นบุตรของประมุขเผ่า แต่เทียบกับผู้อื่นแล้วข้าไม่มีสิ่งใดพิเศษนัก ทว่ามีสิ่งหนึ่งที่ข้าเหนือกว่าผู้อื่น นั่นคือข้า*น่ารักเป็นพิเศษ*

นี่ข้าไม่ได้พูดเองนะ ท่านพี่เป็นคนบอกข้า ท่านพี่บอกว่าข้ามีขนสีขาวบริสุทธิ์ที่นุ่มฟูไม่เหมือนปีศาจตนใด หน้าตาข้าในร่างมนุษย์ก็น่ารักที่สุดในบรรดาจิ้งจอกทุกตัวอีกด้วย ข้ามีเส้นผมสีดำสนิทเรียบลื่นดุจเส้นไหมชนิดดี ผิวกายขาวกระจ่าง ดวงตากลมโตสีฟ้าดูจันททะเล ริมฝีปากสีระเรื่อดุจผลองเภา⁴ ขนาดจินเหิงยังบอกว่าข้าดูงดงามยิ่งกว่าผู้ใดที่เขาเคยพบมา ดังนั้นข้าจึงสบายใจ ถึงข้าจะไม่มีอิทธิฤทธิ์เหมือนใคร แต่ข้าก็มีสิ่งที่โดดเด่นในแบบของข้าเอง

“เสวี่ยไป เจ้าก็มาด้วยหรือ” เสียงหวานใสของซือซือดังขึ้น เบื้องหน้า คู่แต่งงานใหม่กำลังเดินมาหาข้าหลังการรับคำอวยพรมากมายจนเสร็จสิ้นลง

“ข้าต้องมาอยู่แล้ว จะไม่มางานมงคลของพวกเจ้าได้อย่างไร

⁴ เซอร์รี่

กัน” ข้ายมั้แป้นสบตากับเจ้าสาวหมาดๆ เมื่อมองหน้าซื่อซื่อแล้ว ข้าก็ขอแก้คำพูดที่ว่าข้าน่ารักที่สุดในบรรดาจิ้งจอกทุกตัวหน่อยแล้วกัน เพราะวันนี้สหายปีศาจสาวของข้า นั่งตมามน่ารักกว่าข้าเสียอีก

“ผู้ใดจะรู้ พวกข้านึกว่าเจ้าจะนอนไม่ตื่นแล้วเสียอีก” หนึ่งอวี เอ่ยกระซำ สหายของข้าตอนนี้ยามอยู่ต่อหน้าผู้อื่นก็ดูเจี๊ยบๆ ข้าอายอยู่หรอก แต่กับข้าที่อยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เล็ก หนึ่งอวีก็ชอบแบล้งข้าไม่ต่างจากผู้อื่น

“ข้าก็จัดลำดับความสำคัญในชีวิตได้นะ” ข้าเถียงกลับพร้อม กับย่นจมูกใส่ อะไรกัน นี่พวกเขาคิดว่าข้ามัวแต่นอนกินบ้านกินเมือง อยู่ตลอดเวลาหรืออย่างไร

“เอาเถิดๆ อย่ามัวแต่แบล้งเสียไปเลย หนึ่งอวี ซื่อซื่อ ข้า ยินดีกับพวกเจ้าด้วย ขออวยพรให้พวกเจ้าครองคู่กันอย่างมีความสุข ทรานานเทานาน” จิ้นเหิงเอ่ยขัดก่อนที่ข้าจะถูกถมแบล้งไปมากกว่านี้ คู่บ่าวสาวโค้งรับคำอวยพร ก่อนจะหันหน้ามาทางข้า

“ข้าก็ด้วย ขอให้พวกเจ้ามีความสุขมากๆ มีลูกเต็มบ้าน มีหลานเต็มแดนปีศาจไปเลย!”

“ได้ ข้าจะขยันให้มากๆ”

“หนึ่งอวี!” ซื่อซื่อตีแขนสามีเบาๆ โบหน้างตมามขึ้นสีระเรื่อ ข้าเอียงคอหน่อยๆ มองท่าทีเอียงอายนั้นอย่างไม่เข้าใจ

หนึ่งอวีแค่บอกว่าจะขยันสวดภาวนาเท่านั้นเอง เวลาจะมี บุตรก็ต้องไปสวดภาวนาขอพรต่อเหล่าบรรพชนปีศาจไม่ใช่หรือ ท่านแม้อยบอกละว่าข้าเกิดมาได้เพราะท่านพ่อท่านแม่ไปสวด ภาวนามา แล้วซื่อซื่อจะอายทำไมกัน

“วันเวลาผ่านไปรวดเร็วเกิน ไม่น่าเชื่อว่าพวกเราจะเข้าสู่วัย ครองคู่กันแล้ว” จิ้นเหิงที่ยืนข้างๆ ราพึงราพันขึ้นมมา ช่วงอายุสาม

ร้อยละคือช่วงที่เหล่าปีศาจพ้นจากวัยเด็กเข้าสู่วัยกำดัดเต็มตัว สามารถแต่งงานมีครอบครัวได้ หากเทียบอายุกับพวกมนุษย์ก็ราวสิบหกสิบเจ็ดปีกระมัง

“นั่นสิ” ข้าพยักหน้าหงิก ๆ อย่างเห็นด้วย รู้สึกเหมือนเมื่อวานข้ายังเป็นจิ้งจอกน้อยคอยวิ่งไล่แย่งขนมผู่หลัง⁵ ที่ท่านพินำมาฝากจากแดนมนุษย์กับหนึ่งอวีและซื่อซื่ออยู่เลย แต่บัดนี้สหายทั้งสองของข้าเข้าพิธีแต่งงานไปเสียแล้ว

“สักวันก็คงถึงคราวของพวกเรา” จิ้นเหิงพูดเบา ๆ ดวงตาสีนิลปรายมองมาทางข้า ข้ายิ้มกว้างตอบรับ เอ่ยเสียงดังฟังชัด

“ใช่แล้ว สักวันข้าก็คงต้องแต่งงานเช่นกัน แต่ข้าโชคดีกว่าเจ้านะจิ้นเหิง เพราะข้าไม่ต้องเสียเวลาหาคู่ ข้ามีคู่มั่นอยู่แล้ว”

“หา!” เมื่อฟังคำข้า ดวงตาของปีศาจจิ้งในร่างมนุษย์ก็แทบถลนออกจากเบ้า ข้ารู้สึกว่ใบหน้าของจิ้นเหิงซีดเผือดลงกว่าเดิม

“สะ...เสวียไป นี่เจ้า... มีคู่มั่นแล้วหรือ”

“ใช่”

“นี่เจ้าไม่รู้หรือหรอหรือ มิน่า...” ข้าได้ยินเสียงหนึ่งอวีพึมพำ ซื่อซื่อก็มองจิ้นเหิงด้วยสายตาเห็นอกเห็นใจ บางทีซื่อซื่ออาจจะเห็นใจจิ้นเหิงที่ต้องเสียเวลาหาคู่ก็ได้กระมัง ข้าเองก็เห็นใจเขาเช่นกัน

“ผู้ใดกัน... หน้าตาเป็นอย่างไร”

“อ้อออ ข้าคิดว่าเขาเป็นเทพระดับสูงนะ ส่วนหน้าตาก็...”

“...”

“จำไม่ได้แล้วละ ฮ้าวว” ข้ายกมือขึ้นปิดปากหาวหวอดวันนี้ข้าตื่นตั้งแต่ยามเหม่าซึ่งมันเข้าเกินไป ทำให้ข้ารู้สึกว่นอน

⁵ ขนมโก๋สอดไส้ถั่วแดง

ไม่พอ

“หน้าตาก็ยังจำไม่ได้? นี่เจ้าจำอะไรเกี่ยวกับเขาได้บ้าง”
หญิงอวีซมวดคิ้ว

“อะไรหรือ... อือออ ข้าจำได้ว่าเขาน่าจะอายุพอ ๆ กับท่านพี่
แล้วก็ตอนที่พบกันเขาสวมเสื้อผ้าสีดำ... ใช่หรือไม่นะ” ข้าตอบอย่าง
ไม่มั่นใจนัก ไม่แปลกหรอกที่ข้าจะลืม ก็เรื่องมันผ่านมาตั้งสองร้อย
ปีแล้วนี่

ว่าแต่คู่หมั้นของข้าเป็นเทพจริง ๆ หรือไม่นะ ข้าจำได้ว่า
ข้าเคยขึ้นไปบนสวรรค์อยู่ครั้งหนึ่งเพื่อพูดคุยเรื่องการหมั้นหมาย
ดังนั้นนั้นก็จะเป็นเทพนั่นละ ข้าเป็นบุตรของประมุขแห่งปีศาจ ผู้ที่
หมั้นหมายกับข้าก็น่าจะเป็นเทพระดับสูง ว่าแต่เป็นเทพอะไรกัน ข้า
จำไม่ได้เลยแฮะ

“จิ้นเหิง ทำไมเจ้าหน้าเศร้า เป็นอะไรไป โกรธข้าหรือ” ข้าถาม
ด้วยความแปลกใจเมื่อหันไปมองด้านข้างแล้วเห็นสหายทำหน้าที่
คล้ายจะร้องไห้ หรือจิ้นเหิงจะเสียใจที่ตนไร้คู่หม้ายอยู่เพียงผู้เดียว
หรือจิ้นเหิงจะโกรธที่ข้าไม่เคยบอกเขา ข้าก็เพิ่งรู้นี้ละว่าข้าไม่เคย
บอกจิ้นเหิงเรื่องที่ตนเองมีคู่หมั้น แต่ข้าก็เพิ่งจะมารู้จักจิ้นเหิงเมื่อ
ราว ๆ หนึ่งร้อยปีก่อนนี่เอง เขาเป็นฝ่ายเข้ามาทักทายข้า และข้าก็
ชอบผูกมิตรกับผู้อื่น จึงเล่าเรื่องนั้นเรื่องนี้ให้เขาฟังมากมาย แต่
บางทีข้าอาจลืมเล่าเรื่องคู่หมั้นไปกระมัง

“ข้า... ข้าไม่---

“ฮ้าวว ทำไมข้าถึงท้ออีกแล้ว” ข้ายกมือขึ้นขยี้ตาด้วยความ
ง่วง การตื่นเช้ามันไม่เหมาะกับข้าจริง ๆ ดังนั้นข้าควรจะรีบกลับเรือน
ไปงีบสักชั่วยามได้แล้ว

“แจ้งวงก็กลับไปนอนเถอะ ข้ากับหญิงอวีจะอยู่*สร้าง*ความ

เข้าใจเรื่องนี้ให้เงินเหิงแทนตัวเอง” ซื่อซื่อเอ๋อขึ้น ข้ายังมีจนตาปิด โบกพวงหางทั้งสองของตนไปมาด้วยความยินดีที่สหายเข้าใจ ก่อนจะหันไปมองเงินเหิงที่ยืนนิ่งซึ้ง

“ขอเข้าไปนี่เรื่องคู่หมั้นของข้าก่อน นึกออกแล้วจะมาเล่าให้เจ้าฟังอย่างละเอียดเลย อย่าโกรธข้าเลยนะ แล้วก็หากวันใดที่ข้าเข้าพิธีสมรส เจ้าก็ต้องมาร่วมงานของข้าด้วยละ” ข้าเอ๋อกับเจ้าฐปาเสอที่ทำหน้าเหมือนกำลังโดนมีดขอดเกล็ดออกจากตัว สีหน้าแบบนั้นทำให้ข้าเอียงคอหน่อย ๆ อย่างสับสน แต่ความมั่งงั่งก็ขัดขวางการพยายามขบคิด ข้าจึงตัดสติใจหันหลังให้เหล่าสหายแล้วมุ่งหน้ากลับเรือน

ข้าคิดถึงพุกนุ่ ผ่าหม่นหนา และหมอนขนนกใบโตที่ท่านแม่เย็บให้กับมือจะแป่อยู่แล้ว

“กลับมาแล้วหรือเสวี่ยไปน้อย พิธีจบแล้วหรือ” เสียงทุ้ม ลึกดังขึ้นเมื่อเขาก้าวเข้าไปด้านในเรือน ดวงหน้างามดุจรูปสลักของชายผู้หนึ่งกำลังมองตรงมาที่ข้าพร้อมรอยยิ้มอ่อนโยน มองเผิน ๆ เขาเหมือนมนุษย์ธรรมดาตามาก หมายถึงหากมีมนุษย์คนใดมีนัยน์ตาสีแดงอมส้มล่ะนะ

“เรียบร้อยแล้วท่านพี่ ช่างวังจัง” ข้าตอบรับเสียงสติเฟื่องพร้อมกับพุ่งเข้าสู่อ้อมกอดอุ่น ฎไถ่แก้มกับอกกว้างของพี่ชายเพียงผู้เดียวอย่างออ่อด้อ่อน

นี่คือเสียงหวง ท่านพี่แสนรูปงามของข้า ว่าที่ประมุขตนถัดไปของชาวเราเหล่าปีศาจ จึงจอกบางตนอายุสองสามพันปีเพิ่งจะมีห้าหางเท่านั้น แต่ท่านพี่ของข้างอกหางที่เจ็ดสำเร็จแล้วทั้งที่อายุเพิ่งจะห้าร้อยปี ยืนยันถึงขุมพลังมากมายในตัวท่านพี่ได้เป็นอย่างดี จึง

ไม่มีปีศาจตนใดกล้าคัดค้านถึงตำแหน่งประมุขตนถัดไปเลยแม้แต่ผู้เดียว

“เจ้าอายุสามร้อยปีแล้วนะ เหตุไฉนยังทำท่าราวกับเป็นเด็กเล็กเช่นนี้” เสียงทุ้มของท่านพี่เอ่ยอย่างอ่อนใจ แต่มือก็ลูบหัวข้าเบา ๆ

“พออายุสามร้อยปีก็ทำแบบนี้ไม่ได้แล้วหรือ” ข้าถามเสียงเศร้า ภูไทหัวเข้ากับฝ่ามือท่านพี่ไม่เลิกรา ข้าชอบเวลามีคนลูบหัวที่สุด แต่ไม่เคยรู้ว่าจิ้งจอกที่โตแล้วจะไม่สามารถทำแบบนี้ได้อีก

ถ้าอย่างนั้นข้าไม่โตแล้วได้หรือไม่

“เจ้าทำแบบนี้ได้เฉพาะกับคนในครอบครัว” สุดท้ายท่านพี่ก็เอ่ยออกมา ข้ายิ้มกว้าง พวงหางสะบัดไปมาด้วยความยินดี ข้าชอบอ่อนท่านพ่อ ชอบอ่อนท่านแม่ แล้วก็อ่อนท่านพี่ จะอายุสักกี่ร้อยก็พันปีข้าก็จะทำแบบนี้ไปเรื่อย ๆ เลย

“แต่อย่าไปทำกิริยาแบบนี้กับผู้อื่นเด็ดขาด โดยเฉพาะกับพวกเพศผู้” ท่านพี่กำชับด้วยน้ำเสียงจริงจังกว่าเดิมมาก ข้าพยักหน้าเงิบ ๆ โดยไม่ได้เถียงอันใด

ท่านพี่มีกล่าวแบบนี้กับข้าเสมอ ว่าให้อยู่ห่าง ๆ เพศผู้ ยกเว้นหนึ่งอวี ผู้ใดเข้ามาชวนคุยก็ไม่ต้องไปคุยด้วย ผู้ใดยิ้มให้ก็ไม่ต้องยิ้มตอบ แม้แต่กับจิ้งกูดเหมือนท่านพี่จะไม่ชอบหน้าเท่าไร ข้าก็ไม่ค่อยเข้าใจว่าเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น แต่ท่านพี่ไม่ยอมตอบ ข้าจึงไม่กล้าถามต่อ

อย่าบอกท่านพี่นะ แต่ข้าก็ยิ้มให้ผู้อื่นไปทั่วเลยละ ถ้ามีคนยิ้มให้ข้าก็ควรจะยิ้มตอบสิถึงจะเป็นผู้มีมารยาทดี

“แล้วเหตุใดจึงรีบกลับนัก ข้าคิดว่าเจ้าจะกลับมาตอนเย็นเสียอีก”

“ข้างวัง เลยจะกลับมาจับสักหน่อย” ข้าพูดพลางปิดปากหา

อีกครั้ง ก่อนจะสังเกตเห็นชุดสีขาวที่ท่านพี่สวม “แล้วนี่ท่านจะเข้า ถ้าฝึกบำเพ็ญเพียรอีกแล้วหรือ”

“ใช่” ท่านพี่ตอบ ข้ายกมือขึ้นเกาแก้มอย่างไม่เข้าใจ ตั้งแต่ข้า เกิดมาก็เห็นท่านพี่มุงมันอยู่แต่กับการฝึกบำเพ็ญตน ถ้าไม่เช่นนั้น ก็เป็นการฝึกอาคม หรือแม้แต่การฝึกดาบ ยิ่งธนู การต่อสู้ในรูปแบบ ของพวกมนุษย์ก็ยิ่งฝึกฝนด้วย รวากับท่านพี่พยายามจะเป็นหนึ่งใน ศาสตร์ทุกแขนงที่มีอยู่ บางทีนี่อาจเป็นหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบใน สถานะประมุขตนถัดไป แต่ข้าคิดว่าส่วนหนึ่งท่านพี่ก็ชื่นชอบการฝึก ตนมากด้วยเช่นกัน

ส่วนข้าล่ะหรือ ข้าชื่นชอบการนอนหลับ ชอบการวิ่งเล่นใน พุ่มหญ้า อ้อ แล้วก็ชอบชมผู้หญิงมากด้วย

“เจ้าวงก็ไปนอนเสีย ข้าจะเข้าถ้าสักหน่อย คราวนี้ไม่นานนัก น่าจะสักเจ็ดวัน”

“กลับออกมาแล้วท่านจะมีทางที่แปดด้วยหรือไม่” ข้าถาม อย่างตื่นเต้น

“คงยังไม่ถึงเวลาหรอก” ท่านพี่ยิ้มน้อย ๆ ยกมือลูบหัวข้า ก่อนจะบอกลาแล้วออกจากเรือนไป เรือนกว้างใหญ่นี้จึงเหลือข้าแต่ เพียงผู้เดียว ไม่สิ เหลือลูกไฟของท่านพ่ออยู่เป็นเพื่อนข้าอีกดวง

ท่านพ่อบอกว่าหากมีเจ็ดทางขึ้นไปเมื่อไรก็จะสามารถถอด จิตส่วนหนึ่งของตนออกมาเป็นดวงไฟได้ มันมีประโยชน์หลายอย่าง ไว้คอยเฝ้าระวังภัยหรือใช้ส่งข่าวได้ อย่างเช่นยามนี้ที่ท่านพ่อท่าน แม่ไปธุระนอกดินแดนปีศาจ ท่านพ่อก็ทิ้งลูกไฟเอาไว้คอยระวังภัย ให้ข้า ข้าเองก็อยากมีลูกไฟของตัวเองเร็ว ๆ แต่ดูจากรูปการณ์แล้ว กว่าข้าจะงอกหางที่เจ็ดได้น่าจะอีกหลายพันปี หรืออาจจะไม่มีวัน นั้นก็เป็นได้

ข้ามองลูกไฟสีแดงที่ลอยไปลอยมาอยู่ข้างกายด้วยความรู้สึก หดหู่ จึงเอื้อมมือไปดึงผ้าห่มหนาขึ้นมาคลุมกาย เมื่อได้รับความอบอุ่น จากผืนผ้าห่มแล้วข้าก็ผล็อยหลับไปอย่างรวดเร็ว

“เสวยไป” ผ่านไปนานเท่าไรไม่ทราบข้าก็ได้ยินเสียงที่ คุ่นเคยเอ่ยเรียกชื่อข้า สัมผัสอุ่น ๆ ลูบลงมาบนหัว ข้าเปิดปรี๊ด เปลือกตาขึ้นอย่างยากลำบาก พยุงกายลุกขึ้นจากที่นอน ขยี้ตาสอง สามครั้งก่อนลืมตาขึ้น

ร่างสูงใหญ่ในชุดผ้าแพรไหมสีม่วงของท่านพ่อปรากฏขึ้นใน คลองสายตา ข้าหันไปมองนอกหน้าต่าง พบว่ายามนี้ท้องฟ้ากลายเป็นสีเข้มดั่งน้ำหมึก

“ท่านพ่อกลับมาจากสวรรค์แล้วหรือ ท่านแม่เล่า” ข้าถาม พลางโถมตัวกอดเอวผู้เป็นบิดาอย่างอดอั้น อ้อ ข้าลืมบอกไปว่า ไม่ได้มีแต่ดินแดนปีศาจกับแดนมนุษย์หรอก ยังมีแดนสวรรค์กับแดนมารอยู่ด้วยเช่นกัน แดนสวรรค์อยู่บนฟากฟ้า ส่วนแดนมาร รั้นกายซ้อนทับมิติกับโลกมนุษย์เช่นเดียวกับแดนปีศาจของเรา

ในอดีตเผ่าสวรรค์ เผ่ามาร และเผ่าปีศาจเคยทำการรบราฆ่าฟัน แย่งชิงอำนาจกันจนแทบสูญสูญสลายไปสิ้น แต่นั่นก็เป็นเรื่องเมื่อหลายแสนปีมาแล้ว ปัจจุบันนี้เผ่าต่าง ๆ แยกตัวเป็นเอกเทศ ไม่ก้าวร้าวกันดุจน้ำบ่อไม่ยุ่งกับน้ำคลอง แต่ก็ยังมีการติดต่อไปมาหาสู่กันอยู่บ้าง โดยเฉพาะตำแหน่งประมุขของท่านพ่อที่ต้องแวะเวียนไปยังแดนสวรรค์และแดนมารในบางครั้งครา

“ท่านแม่ของเจ้าไปอาบน้ำ นางบ่นว่าไอเทพบนสวรรค์เข้มขันนัก นางรู้สึกไม่สบายตัว” ท่านพ่อยิ้มให้ข้าอย่างอ่อนโยน ต่อหน้าปีศาจน้อยใหญ่ท่านพ่อคือประมุขที่น่าเกรงขาม แต่เมื่ออยู่ต่อหน้า

ครอบครัว ท่านพ่อคือท่านพ่อที่ใจดี อีกทั้งยังรักท่านแม่ ท่านพี่ และ
 ข้ามากที่สุด

“เช่นนั้นท่านพ่อก็ควรรีบไปอาบน้ำเช่นกัน ข้าจะไปเตรียมน้ำ
 อุ่นให้” ข้าพุดพลางทำท่าจะลุกขึ้นจากเตียง แต่มือใหญ่ของท่านพ่อ
 ความือข้าไว้ ดึงให้กลับมา นั่งจุ่มปึกอยู่ที่เดิม

“พ่อจะไป แต่ก่อนอื่นพ่อก็มีเรื่องต้องคุยกับเจ้า”

“เรื่องอะไรหรือ” เพราะสีหน้าของท่านพ่อดูจริงจัง ข้าจึงนั่งตัว
 ตรง รอคอยรับฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ

“เดือนหน้าจะเข้าสู่ฤดูวสันต์แล้ว”

“ข้าทราบ” ข้าตาเป็นประกายขึ้นมาทันที แม้จะเกิดในฤดู
 เหมันต์แต่ข้าก็ชอบฤดูวสันต์ที่สุด ดอกไม้ใบหญ้าชูช่อผลิบานสดสวย
 สายลมก็ไม่ร้อนและหนาวจนเกินไป อีกทั้งเมื่อถึงฤดูวสันต์แดน
 มนุษย์จะศึกคักไปด้วยงานเทศกาลต่าง ๆ ข้าอยากชวนหนึ่งอวี
 ซือซือ และเงินเหิงไปเดินงานเทศกาลด้วยกัน ที่สำคัญที่สุด... ข้า
 อยากกินขนมฝูหลังจากแดนมนุษย์

“ประมุขสวรรค์จะลงจากตำแหน่ง และให้รัชทายาทขึ้นเป็น
 ประมุขแทน” คิ้วเข้มของท่านพ่อขมวดเข้าหากันน้อย ๆ ข้ากะพริบ
 ตาปริบ ๆ ไม่คาดคิดว่าท่านพ่อจะพูดเรื่องเช่นนี้กับข้าแทนที่จะเป็น
 ท่านพี่

“เช่นนั้นท่านพ่อท่านแม่ก็ต้องไปแสดงความยินดีกับเขาใช่
 หรือไม่”

“ใช่ รวมไปถึงเจ้ากับเสี่ยวหวงด้วย”

“ข้าด้วยหรือ ข้าจะได้ไปสวรรค์หรือ” ข้าตาโต หางนุ่มฟูทั้ง
 สองโบกไหวไปมาด้วยความตื่นเต้น ข้าเคยไปแดนสวรรค์ครั้งหนึ่ง
 เมื่อสองร้อยปีก่อน แต่ยามนั้นข้าเพิ่งจะอายุหนึ่งร้อยปี จำความ

ไม่ได้มากนัก นอกจากเรื่องที่สถานที่ต่าง ๆ บนสวรรค์ล้วนสวยงาม
ดุจภาพวาด และหมั่นไถวนบนสวรรค์ค่อยยิ่งขึ้น

“เสวียไป” ท่านพ่อไม่ตอบคำถาม แต่กลับเรียกชื่อข้าด้วย
น้ำเสียงจริงจัง “ไม่ได้มีแค่พิธีแต่งตั้งประมุขสวรรค์ที่กำลังจะเกิดขึ้น”

“ยังมีสิ่งอื่นอีกหรือ” ข้าถาม ไม่รู้ว่าคิดไปเองหรือไม่ แต่
แววตาที่ท่านพ่อไข่มองข้ามันเต็มไปด้วยความอาวรณ

“ใช่ หลังพิธีแต่งตั้งประมุขสวรรค์ พิธีสมรสของเจ้าก็จะถูกจัด
ขึ้น”

คราวนี้เป็นข้าที่เงียบไปด้วยความตกตะลึง ข้าอ้าปากค้าง
เสียงท่านพ่อดังก้องข้าไปมาอยู่ในหู

พิธีสมรส? ข้า? กำลังจะแต่งงาน?

“พ่อปรึกษากับประมุขสวรรค์ เห็นว่าสมควรแก่เวลาแล้ว ดั่ง
นั้นหลังจากที่หยางเจี๋ยขึ้นครองตำแหน่งต่อจากพ่อของเขา หนึ่ง
เดือนให้หลังจะมีการจัดพิธีสมรสของพวกเจ้า”

“หยางเจี๋ย?”

“เจ้าอย่าบอกพ่อว่าเจ้าจำชื่อคู่หมั้นของตนเองไม่ได้” ท่านพ่อ
เอ่ยตักคอ ข้ายิ้มแห้ง หลลุด้วยความอับอายเล็กน้อย อย่าว่าแต่ชื่อเลย
เป็นเทพอะไร หน้าตาเช่นไร ข้าจำไม่ได้ทั้งนั้น แต่ถ้าพูดไปท่านพ่อ
ต้องเขหัวข้าแน่ ๆ ดั่งนั้นข้าจะเงียบไว้

ว่าแต่ท่านพ่อบอกว่าคู่หมั้นของข้าชื่อหยางเจี๋ย แล้วหยางเจี๋ย
ก็เป็นบุตรชายของประมุขสวรรค์ ดั่งนั้นแปลว่าคู่หมั้นของข้าก็คือ
เทพมังกรทอง ว่าที่ประมุขสวรรค์คนใหม่ล่ะสิ!

“เสวียไป พ่ออยากให้เจ้าเตรียมตัวไว้ อีกสัปดาห์พ่อกับแม่จะ
พาเจ้ากับเลี้ยงหวงไปแสดงความยินดีล่วงหน้าและพบปะกันอย่าง
เป็นทางการก่อนจัดพิธีสมรส เจ้ากับเขาไม่ได้เจอหน้ากันมาเป็นร้อย

ปีแล้ว อย่างไรก็ตามมีโอกาสพูดคุยให้คุ้นชินกันก่อน”

“เข้าใจใจแล้ว” ข้าพมิพำตอบท่านพ่อ รู้สึกสับสนอย่างบอก
ไม่ถูก

ถึงจะรู้ว่าสักวันมันจะต้องเกิดขึ้น แต่มันก็กะทันหันเกินกว่า
ที่ข้าคาดคิดไว้มากนัก เมื่อเช้าข้าเพิ่งจะไปรวมพิธีสมรสของสหาย
ตกเย็นข้าค้นพบว่าตนเองจะต้องเข้าพิธีนั้นในอีกสองเดือนข้างหน้า
กับคู่มั้นที่ข้าจำอะไรเกี่ยวกับเขาไม่ได้ด้วยซ้ำ

นี่มันคือเรื่องจริงหรือนี้...

แบบฝึกหัดบทที่ 2

การจะเป็นภรรยาช่างยากเย็นนัก

หากจะเอ่ยถึงความสัมพันธ์ระหว่างเผ่าต่างๆ ไม่นับแดนมนุษย์ซึ่งอยู่ในการปกครองของเผ่าสวรรค์ ก็คงต้องเอ่ยว่า แม้ไม่ได้เป็นศัตรูกัน แต่ก็หาใช่ญาติมิตรที่สนิทสนม เพราะต่างฝ่ายต่างอยู่ในพื้นที่ของตน แยกจากกันเป็นเอกเทศ เผ่าสวรรค์คอยดูแลความเป็นไปต่างๆ ในแดนมนุษย์ ขณะที่เผ่าปีศาจและเผ่ามารต่างๆ ก็ควบคุมดูแลประชากรของตนไม่ให้ไปก่อความวุ่นวายกับเผ่าอื่น ๆ

ข้าเคยได้ยินผู้เฒ่าผู้แก่ชาวปีศาจกล่าวว่า ในสมัยโบราณกาลเผ่าต่างๆ ไม่ได้ถูกแบ่งแยกออกจากกันอย่างชัดเจนเช่นในปัจจุบันทุกเผ่าต่างไปมาหาสู่ คบค้ากันฉันมิตรสหาย ประมุขตนแรกของเผ่ามารก็เป็นอดีตเทพบนสวรรค์ที่ค้นพบวิธีการฝึกตนในรูปแบบใหม่จึงแยกตัวออกมาก่อตั้งเผ่ามารด้วยซ้ำ แต่แล้วหลังจากที่ประมุขเผ่ามารตนแรกสละตำแหน่ง ไร้ร่างกายไร้หาความสงบ ประมุขเผ่ามารตนใหม่ซึ่งเป็นน้องชายของประมุขมารตนก่อนกลับมีความประสงค์ที่จะครอบครองดินแดนของเผ่าต่างๆ และตั้งตนเป็นใหญ่แต่เพียง

ผู้เดียว

เขากวาดล้างเหล่าผู้ต่อต้าน เริ่มรุกรานแดนมนุษย์ และประกาศเจตนารมณ์ชัดเจนว่าจะยึดครองเผ่าสวรรค์และเผ่าปีศาจ จึงนำไปสู่โศกนาฏกรรมครั้งยิ่งใหญ่ แม้สุดท้ายเผ่าสวรรค์และเผ่าปีศาจจะเป็นฝ่ายกุมชัยชนะด้วยการสังหารประมุขมารได้แต่ก็เกิดความสูญเสียแก่เผ่าต่าง ๆ ไม่น้อย โดยเฉพาะเหล่ามนุษย์ที่แทบจะไม่มีผู้ใดเหลือรอด ผลกระทบจากสงครามนั้นทั้งความหวาดระแวง ฝังลึกอยู่ในจิตใจของผู้รอดชีวิต นับจากนั้นเป็นต้นมาเผ่าต่าง ๆ จึงแยกตัวออกห่าง ไม่ข้องเกี่ยวกับโดยสมบูรณ์

ที่ข้าเอ่ยถึงนั่นคือเรื่องเมื่อหลายแสนปีที่ผ่านมา ปัจจุบันเผ่าต่าง ๆ มีการไปมาหาสู่กันมากขึ้น การสมรสระหว่างเผ่าสามารถพบเห็นได้ แต่ก็ไม่เป็นที่นิยมมากนัก โดยเฉพาะกับเผ่ามารที่ไม่ค่อยมีผู้ใดกล้าสูงส่งด้วย เท่าที่ข้าเคยได้ยินมา ว่ากันว่าการเมืองภายในเผ่ามารเป็นเรื่องซับซ้อนยิ่ง เพราะถูกแบ่งแยกออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งรักสงบ ตั้งมั่นใช้ชีวิตอยู่แต่ในดินแดนของตน แต่อีกฝ่ายกลับยังคงมีจิตฝักใฝ่กับการขึ้นเป็นใหญ่เหนือเผ่าอื่น ๆ เห็นได้ชัดจากเหตุการณ์เมื่อสองร้อยปีก่อนที่เผ่ามารได้ประมุขตนใหม่ เขาคือมารที่มีพลังมากที่สุดในรอบแสนปี เทียบได้กับประมุขมารตนที่ก่อสงครามระหว่างเผ่า เขาขึ้นครองตำแหน่งประมุขด้วยการก่อกบฏแก้บิดาของตน และเล่าลือกันว่าเขาคิดจะทำการกริธาทัพบุกสวรรค์และยึดครองแดนมนุษย์เช่นเดียวกับสงครามคราก่อน สร้างความหวุ่นวิตกให้แก่เผ่าต่าง ๆ ไม่น้อย โดยเฉพาะกับเผ่าปีศาจของข้า เพราะหากเทียบพลังกันจริง ๆ แล้วเผ่าของพวกเรามีพลังน้อยกว่าเผ่าสวรรค์และเผ่ามารเสียอีก หากเกิดสงครามขึ้นจริง เผ่าแรกที่จะโดนยึดครองต่อจากพวกมนุษย์คงไม่พ้นเป็นเผ่าของเราเป็นแน่แท้

นั่นจึงเป็นสาเหตุที่ท่านพ่อกับท่านแม่ให้ข้าหมั้นหมายกับเทพจากเผ่าสวรรค์อย่างไรละ

ตอนที่มีการหมั้นหมายกันข้าเพิ่งจะอายุได้หนึ่งร้อยปี ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าการหมั้นหมายคือสิ่งใด ยิ่งไม่เข้าใจเรื่องการเมืองซับซ้อนน่าปวดหัวพวกนี้ จนกระทั่งข้าเติบโตใหญ่จึงได้เข้าใจว่าที่ข้าถูกส่งไปหมั้นหมายก็เพื่อเสริมอำนาจให้แก่ทั้งสองเผ่า คานอำนาจกับเผ่ามาร รวมไปถึงยืนยันการเป็นพันธมิตรกันโดยสมบูรณ์ ไม่มีสิ่งใดจะยืนยันการเป็นพันธมิตรไปได้มากกว่าการมอบคนของตนให้อีกฝ่าย และข้าที่มีฐานะเป็นบุตรชายของประมุขเผ่าปีศาจก็เป็นหลักประกันได้ดีที่สุด ว่าเผ่าปีศาจนั้นจะยืนเคียงข้างเผ่าสวรรค์หากในอนาคตตเกิดสงครามขึ้น

เวลานั้นข้ายังเล็กนัก จำได้ราง ๆ เพียงว่าคู่หมั้นของข้าเป็นคนใหญ่คนโต แต่ไม่นึกว่าจะใหญ่โตถึงขั้นเป็นเทพมังกรทอง ว่าที่ประมุขสวรรค์นะสิ

สายลมหนาวเหน็บของฤดูเหมันต์พัดผ่านเข้ามาภายในห้องของข้า ภายนอกหน้าต่างนั้นละอองสีขาวเบาบางกำลังโปรยปรายลงมา ปกคลุมผืนดินให้ขาวโพลนไปด้วยหิมะอีกครั้ง ข้าลืมหืมตาขึ้นอย่างงัวเงียพลางกวาดตามองไปโดยรอบ และเมื่อพบว่ารอบกายมีแต่ตำราเล่มหนาวางอยู่ ข้าก็พุบหน้าลงกับโต๊ะไม้อีกครั้งอย่างเซื่องซึม

นับแต่วันที่ท่านพ่อบอกว่าข้าจะต้องเข้าพิธีแต่งงานเวลาที่ผ่านมาห้าวันแล้ว ข้าถูกท่านพ่อท่านแม่จับอบรมเรื่องว่าด้วยการเป็นภรรยาที่ดี โดยการให้ปีศาจอาวุโสของเผ่านำตำรามามอบให้ข้าไว้ใช้ศึกษาเกี่ยวกับขนบประเพณีต่าง ๆ อันแสนยุ่งยากบนสวรรค์

นอกจากเล่มที่ข้าใช้หนุนหัวอยู่ ก็ยังมีตำรามากมายกองอยู่ในห้อง
อีกนับสิบเล่ม และข้าก็พบว่าตำราพวกนี้มันช่างน่าเบื่อนัก

ข้าสะบัดหางทั้งสองแรง ๆ หลับตาไปด้วยความขจัดใจที่ต้องนั่ง
อ่านตำราหลายชั่วยาม ข้าเป็นปีศาจที่มีพลังน้อยนิด แทบไม่เคย
ย่างเท้าออกนอกแดนปีศาจเลยด้วยซ้ำ วัน ๆ เพียงแต่วิ่งเล่นในทุ่ง
หญ้าและกินของอร่อย ไม่เคยคิดถึงสิ่งใดไปมากกว่านี้ แต่นี่เหลือ
เวลาอีกเพียงสองเดือนข้าก็ต้องจากครอบครัวไปใช้ชีวิตบนสวรรค์
กับคู่มั่นที่ข้าไม่รู้จักเสียแล้ว

ข้ารู้ว่าแต่ละเผ่ามีขนบประเพณีที่แตกต่างกัน ดังนั้นข้าจะต้อง
ปรับตัวขนานใหญ่ให้เข้ากับพวกเขาโดยปราศจากครอบครัว
ปราศจากสหาย ใช้ชีวิตเป็นภรรยาของประมุขสวรรค์...

แค่คิดก็หดหู่เสียแล้ว ไม่เห็นน่าสนุกเลย

ติก... ติก...

หูของข้ากระดิกไหวทันทีเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของใครบางคน
กำลังมุ่งตรงมาทางนี้ ข้าติดตัวขึ้นนั่งหลังตรงเหนือ เปิดตำราเล่ม
หนาที่เพิ่งจะใช้หนุนหัวต่างหมอนออก สายตาจับจ้องไปยังตัวอักษร
มากมายบนหน้ากระดาษ แสร้งว่ากำลังตั้งอกตั้งใจศึกษาเล่าเรียน

ใช่แล้ว ข้ากำลังตั้งใจเรียนอยู่ ไม่ได้แอบงีบหลับไปตั้งแต่ครึ่ง
ชั่วยามเลยนะ!

ชั่วอึดใจบานประตูห้องนอนก็ถูกเลื่อนเปิดออก ตามด้วยร่าง
โฉมสะคราญของมารดาผู้ให้กำเนิดในชุดผ้าแพรสีเขียวย่อนที่กำลัง
ย่างกรายเข้ามาด้านใน อาจจะหาว่าข้าโอ้อวด แต่ความน่ารักบน
ใบหน้าข้านั้นแปดในสิบส่วนได้รับการถ่ายทอดมาจากท่านแม่ ใน
สายตาข้า ท่านแม่คือหญิงงามที่สุดในเผ่าปีศาจของเรา ดวงตาสีฟ้า
และผิวกายขาวกระจ่างนี้ข้าก็ได้มาจากท่านแม่ เพียงแต่ดวงตาของ

ท่านแม่นั้นเรียวกมดุงหงส์ ในขณะที่ตาของข้ากลมโต และสิ่งที่แตกต่างอีกประการหนึ่งคือท่านแม่มีเจ็ดหาง พลังมากล้น ในขณะที่ข้าทำได้เพียงสร้างพายุหิมะลูกเล็ก ๆ บนฝ่ามือ

คิดถึงเรื่องนี้ที่ไรก็เศร้าใจยิ่งนัก

“เสวี่ยไป เจ้ากำลังทำอะไรอยู่” น้ำเสียงหวานติดจะเข้มงวดเอื่อยขึ้น ข้าเงยหน้าขึ้นจกตำรา ส่งยิ้มให้ท่านแม่ที่กำลังมองมาด้วยสายตาเพ่งพิณิจ

“ข้ากำลังศึกษา... อ่า...” ข้าตวัดสายตาไปยังตำราในมืออย่างรวดเร็ว ข้ากำลังถือตำราอะไรอยู่นะ ตอนหยิบมาข้าไม่ทันได้มีเวลา มอง แต่พอมองแล้วข้าก็ไม่เข้าใจอยู่ดี เขียนอะไรยืดยาวนัก ตกงมมันคือตำราอะไรกันล่ะนี่

“ศึกษาวិธิงชา” ข้ายิ้มกว้าง ตอบท่านแม่ไปด้วยน้ำเสียงสดใส

“ที่เจ้าถืออยู่นั้นคือตำราปรัชญาการครองเรือนไม่ใช่หรือ” ท่านแม่หรีตาลง สายตารู้ทันที่จ้องมองมาทำให้ข้าลอบกลืนน้ำลายอีกใหญ่ ข้ารีบพลิกปกตำราดู พบคำว่า ‘ปรัชญาการครองเรือนสำหรับการเป็นภรรยาที่ดี’ ตัวใหญ่เขียนอยู่ที่หน้าปก

“ปะ...บทที่ข้ากำลังอ่านเอ๋ยถึงการชงชา...” ข้าแย้งข้าง ๆ คุณ เสียงอ่อย กลัวจะถูกท่านแม่จับได้ว่าไม่ตั้งใจเรียน

“เมื่อครู่ก่อนแม่เดินมาเจ้าพุบหลับอยู่ครึ่งชั่วยามไม่ใช่หรือ” ท่านแม่ตีดนิ้ว ลูกไฟประจำตัวสีขาวบริสุทธิ์ปรากฏขึ้น มันฉายภาพข้ากำลังนอนพุบหน้าน้ำลายไหลอยู่กับโต๊ะ...

นั่นปะไร ข้าไม่น่าเปิดหน้าต่างไว้เลย ถูกจับได้แล้วจริง ๆ ด้วย

“ท่านแม่ อภัยให้ข้าเถิด ข้าไม่ได้ตั้งใจจะงีบหลับจริง ๆ” ข้ารีบลุกขึ้นถลาไปกอดเอวท่านแม่ ชบหน้าลงกับลาดไหลบางเพื่อเอาตัวรอด ท่านแม่ยกมือข้างหนึ่งขึ้นกอดตอบ แต่อีกข้างก็ตีตหน้าผากข้า

ดั่งเป่าะ

“อ๊อ้ย! ท่านแม่ ข้าเจ็บ” ข้าผละจากอ้อมกอดของท่านแม่พลาง ทำหน้ามุ่ม ยกมือขึ้นลูบหน้าผากตัวเอง

“แม่ต้องลงโทษเจ้า เพราะเจ้าไม่ตั้งใจเรียน” ท่านแม่เอ่ย ดวงตาเรียวงามดุจดั่งหงส์มองข้าด้วยแววตาอ่อนอกอ่อนใจ “อีกสองเดือนเจ้าจะออกเรือนแล้ว เหตุใดจึงยังทำตัวเป็นเด็กไม่ตั้งใจเรียน อยู่ได้”

“ก็มันไม่เห็นสนุกเลย เขียนอะไรก็ไม่รู้ ข้าอ่านไม่เข้าใจสักนิด” แค่นี้ก็ถึงเนื้อหาในตำราพวกนั้นข้าก็เบะปากทันที

อันที่จริงตอนที่ได้อ่านตำราข้าก็พลิกเปิดอ่านแบบผ่าน ๆ ไป แล้ว และพบว่ามันน่าเบื่อมาก ตำรานั้นสิบเล่มที่ข้าได้มาทั้งหมด ไหนจะมีตำราศาสตร์ทั้งสี่⁶ ปรัชญาครองเรือน หลักการเป็นภรรยาที่ดี และตำราจิปาละอีกมากมายที่ข้าคิดว่าคงไม่มีทางอ่านหมดได้ภายในระยะเวลาสองเดือน เรื่องขนบประเพณีก็พอเข้าใจได้ว่าควรศึกษาไว้ เพราะข้าต้องไปใช้ชีวิตอยู่บนสวรรค์ แต่ไ้อตำราศาสตร์ทั้งสี่กับปรัชญาการครองเรือนนี้ข้าไม่เห็นจะเข้าใจเลยว่าจะต้องศึกษาไปเพื่ออะไร

นี่ข้าต้องเล่นกู่ฉินให้สามิฟัง วาดภาพให้สามิดูจึงจะเป็นภรรยาที่ดีอย่างนั้นหรือ ชาวเผ่าปีศาจเพศหญิงหรือชายที่ตั้งครรภ์ได้เวลาจะแต่งงานก็ไม่เห็นต้องมานั่งศึกษาอะไรพวกนี้เลย แต่งงานก็คือแต่งงาน ใช้ชีวิตร่วมกัน ไม่มีผู้ใดเป็นข้างทำหน้าหรือทำหลัง

⁶ ฉิน ฉิ ฮว่า (琴棋书画) คือศิลปะสี่แขนงของปัญญาชนจีนโบราณ อันประกอบไปด้วย กู่ฉิน (พิณ) หมากล้อม การเขียนอักษร และการวาดภาพ

ไม่มีผู้ใดต้องนั่งปรนนิบัติอีกฝ่ายอยู่ฝ่ายเดียวแบบในตำรา呢

เพียงแค่อ่านผ่านตำราก็รู้แล้วว่าชีวิตบนเผ่าสวรรค์ของข้าจะต้องน่าเบื่อมากแน่ๆ

“ถึงจะน่าเบื่ออย่างไรเจ้าก็ต้องศึกษาไว้ เจ้าเป็นคนต่างเผ่า จะเข้าไปอยู่ในเผ่าของผู้อื่น หากเจ้าไม่เข้าใจวิถีความเป็นไปของพวกเขาเจ้าจะอยู่ได้อย่างไร” ท่านแม่ถอนหายใจพลางดึงมือข้าไปนั่งคุยกันบนเตียง ข้ากอดเอว ใบหูตกลู่ขณะชุกหน้าลงกับบอกของผู้ให้กำเนิด ในขณะที่เสียงไพเราะของท่านแม่เอ่ยต่อไป

“เสวี่ยไป ชีวิตหนึ่งเราไม่อาจทำแต่สิ่งที่เราอยากทำได้ บางครั้งก็มีสิ่งที่เราต้องฝืนใจทำเช่นกัน เรื่องนี้พ่อกับแม่ต้องขอโทษเจ้า หากเป็นไปได้พ่อกับแม่เองก็ไม่ได้อยากส่งเจ้าไปอยู่ต่างถิ่น แต่มันคือเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้”

“ข้าไม่เคยโกรธ ข้าเข้าใจ” ข้าพยักหน้ารับ ในฐานะผู้ปกครองเผ่าท่านพ่อกับท่านแม่มีภาระที่ต้องรับผิดชอบมากมายนัก พวกท่านไม่เพียงต้องดูแลครอบครัว แต่ต้องดูแลปีศาจทุกคนในดินแดนพิทักษ์รักษาให้ดินแดนมั่นคงและสงบสุขเพื่อลูกหลานชาวปีศาจและข้าในฐานะบุตรของท่านพ่อท่านแม่ก็มีหน้าที่ต่อเผ่าปีศาจเช่นกัน ข้าไม่เคยเสียใจสักนิดที่ถูกจับหมั้นหมาย เพียงแต่ตอนนี้ข้าแค่กำลังเบื่อและเป็นกังวล

“แต่เหตุใดบนสวรรค์จึงมีธรรมเนียมเยอะเยาะปานนั้น พวกเขาใช้ชีวิตแบบนั้นทุกวันไม่อึดอัดแยะหรือ” ข้าอดไม่ได้ที่จะถามด้วยความสงสัย แต่คิดว่าตื่นเช้ามาก็ต้องไปคารวะบรรพชน แล้วก็เป็นรูปปั้นให้เหล่าเทพมาถวายเป็นความเคารพทุกเช้า ไหนจะมีผู้ติดตามเดินตามเป็นพรวนแบบที่ในตำราเขียนไว้ข้าก็อยากจะเป็นบ้างแล้ว วิธีปีศาจจึงจอกอย่างพวกเรารักอิสระยิ่ง หากต้องอยู่ใน

สายตาคอนจันนวนมากแบบนั้นทุกวันข้าคงอึดอัดจนอกแตกตายเป็นแน่

“มันเป็นความเคยชินของพวกเขา ซึ่งแตกต่างจากพวกเรา”

“แล้วข้าก็ต้องปรับตัวให้ได้ ใช่หรือไม่” ข้าถาม หูทางลู่ตกลงด้วยความหดหู่ใจ นี่ถ้าเปลี่ยนเป็นเผ่าสวรรค์มาแต่งงานเข้าเผ่าของเราได้คงจะดีกว่านี้มาก คู่หมั้นของข้าก็ไม่ต้องลำบากมาศึกษาสิ่งใด เพราะเผ่าปีศาจของเราไม่มีกฎเกณฑ์ใดนอกจากไม่ก่อความวุ่นวายแก่พวกพ้องและผู้อื่น

“เจ้าไม่อยากแต่งงานหรือ” ท่านแม่ถาม มือเรียวยาวยกขึ้นสาธยายให้ข้าไปด้วย

ข้าส่ายหน้าแล้วถามท่านแม่กลับ “เขาเป็นอย่างไรหรือ”

“ผู้ใด”

“คู่หมั้นของข้า เขาเป็นคนเช่นไร”

“เท่าที่แม่เคยพบเจอ เขาเป็นคนหนุ่มที่นิ่งขรึม ฉลาดเฉลียว แวดตาของเขาลุ่มลึกยากจะหยั่งถึงความคิด แต่ก็แฝงไปด้วยความเมตตาเช่นกัน” เมื่อท่านแม่กล่าวเช่นนั้นความกังวลในใจของข้าก็เหมือนถูกสายลมรำเพยแผ้วปัดเป่าให้เบาบางลง

“ฟังดูเข้าที เช่นนั้นข้าจะแต่งงานกับเขาอย่างแน่นอน ท่านแม่ไม่ต้องเป็นกังวล” ข้ายืนยันด้วยรอยยิ้ม ท่านแม่ของข้าฉลาดหลักแหลมยิ่งนัก มองผู้อื่นออกเสมอ ดังนั้นหากคู่หมั้นของข้าเป็นดังที่ท่านแม่กล่าว ก็ไม่มีสิ่งใดให้ต้องกังวล อย่างน้อยต่อให้เผ่าสวรรค์จะมีธรรมเนียมยุ่งยากน่าเบื่อ แต่สามีข้าก็เป็นคนดี และยังมีขนมอร่อย ๆ ให้กินทุกวันอีก

คิดแบบนี้แล้วการแต่งงานครั้งนี้ก็ไม่เลวร้ายเลย

“เช่นนั้นเจ้าจะกลับไปอ่านตำราได้แล้วหรือไม่” เมื่อพูดถึงการ

อ่านตำรา รอยยิ้มอันสดใสของข้าก็แปรเปลี่ยนเป็นยิ้มจืดเจื่อน

“ข้าขอพักสักครู่ได้หรือไม่ท่านแม่ ข้าอยากไปหาหนึ่งอวีกับ ซือซือ ข้ายังไม่ได้บอกพวกเขาเลยว่าข้าจะแต่งงาน” ข้าเอ่ยเสียงออก อ่อน ส่งสายตาให้ท่านแม่อย่างแว่ววอน ซือซือเคยบอกว่าดวงตา ของข้าใสบริสุทธิ์ยิ่ง หากข้าซ่อนตามองผู้ใด ร้อยทั้งร้อยก็ต้องใจอ่อน กับข้าทุกคน

“...เอาเถิด ตามใจเจ้า คุณเสร็จแล้วก็รีบกลับมาอ่านตำราต่อ ก็แล้วกัน”

“ขอบคุณท่านแม่ ข้ารักท่านแม่ที่สุด!” ข้าร้องอย่างยินดี ภูไถ ไบหน้ากับลาดไหล่ของท่านแม่อย่างสุขใจ สิ่งที่ซือซือบอกเป็นความจริง และข้าคิดว่ามันคงเป็นหนึ่งในความสามารถพิเศษของข้า

ถึงข้าจะหัวไม่ตี มีพลังน้อยนิด แต่ข้าก็อ่อนผู้อื่นเก่งมากนะ!

เมื่อได้รับคำอนุญาตข้าก็เร่งรุดออกจากเรือน ตรงไปยัง เรือนหอของสหายที่อยู่ไม่ไกลนัก ก่อนที่ท่านแม่จะเปลี่ยนใจ ข้าเดิน มาถึงเรือนของหนึ่งอวีกับซือซือก็พบว่าเจ้าของเรือนทั้งสองกำลังนั่ง สนทนาอยู่กับจิ้นเหิง

“พวกเจ้าอยู่กันพร้อมหน้าพอดีเลย” ข้าเอ่ยอย่างยินดีขณะ เดินเข้าไปในห้องรับรองของเรือนแล้วทรุดตัวลงนั่งข้างจิ้นเหิง เจ้า ปีศาจจิ้งจอกดูเศร้าซึ้งไม่ต่างจากเมื่อหลายวันก่อนที่พบกัน ข้า สังเกตเห็นว่าดวงตาของจิ้นเหิงดูบวมช้ำกว่าปกติด้วย

“ตาเจ้าถูกตัวอะไรกัดมา เหตุใดจึงบวมเช่นนั้น”

“ข้า...ข้าถูกมดกัด” เจ้างูตอบกระท่อนกระแท่นไม่ยอมสบตา ข้า

เอาเถิด ข้าเข้าใจว่าจิ้นเหิงคงจะอาย ตาบวมปูดเช่นนั้นเป็น

ข้าก็คงไม่อยากจะให้ผู้ใดมาเห็นเช่นกัน

แต่ปีศาจผู้มีพิษร้ายยิ่งนัก แล้วเหตุใดพิษเล็กน้อยของมดจึงทำอันตรายเจ้าแห่งอสรพิษได้ หรือแท้จริงแล้วเงินเหิงจะมีพลังน้อยนิดเช่นเดียวกับข้า?

“มาหาพวกข้าถึงเรือนเช่นนี้เจ้าเหงาหรือเสวียไป” หญิงอวีที่นั่งตรงข้ามกับข้าถามขึ้น

“ข้าอยากมาเยี่ยมพวกเจ้า เป็นอย่างไรบ้างชีวิตหลังแต่งงานอยู่ด้วยกันตามลำพังแล้วเป็นอย่างไร รู้สึกแตกต่างจากก่อนแต่งงานหรือไม่” ข้าถามอย่างใคร่รู้ อีกไม่นานข้าก็ต้องแต่งงานเหมือนกัน ดังนั้นข้าจึงอยากรู้ทุกเรื่องเกี่ยวกับชีวิตคู่จากผู้มีประสบการณ์ตรง

“อันที่จริงก็ไม่รู้สึกแตกต่างเท่าไร อาจเป็นเพราะหลายวันมานี้พวกข้าใช้เวลากับเงินเหิงเสียเป็นส่วนใหญ่ เลยยังไม่รู้สึกถึงความแตกต่างกระมัง”

“ใช้เวลา? เรื่องอะไรหรือ”

“...ก็หลายเรื่อง มีเรื่องต้องทำความเข้าใจกันมากมาย ช่วงนี้หญิงอวีกับข้าเลยชวนเขามาอนที่เรือนด้วยกัน” คำตอบของปีศาจจิ้งจอกสาวทำให้ข้าหันไปมองบุคคลที่สามตาโต

“อะไรกัน ข้าเคยได้ยินผู้ใหญ่บอกว่าเมื่อแต่งงานแล้วบ่าวสาวต้องเข้าหอกันไม่ใช่หรือ แล้วทำไมพวกเจ้าถึงให้เขามาอนที่นี่ เจ้าก็ด้วย เหตุใดไม่ปล่อยให้หญิงอวีกับซือซืออยู่ด้วยกันตามลำพังล่ะ”

“ข้าก็อยากจะให้พวกเขาอยู่กันตามลำพัง แต่ข้า...ข้า...” ปลายเสียงของเจ้าปีศาจจิ้งจอกครี้อ ข้าย่นหัวคิ้ว พิจารณาสหายอย่างละเอียด เงินเหิงหน้าซีดเซียวนัก ข้าคิดว่าเขาอาจจะป่วย

“ไม่เป็นไรหรอก พวกข้าเพียงแต่สนทนากันเพลินไปหน่อยเท่านั้น วันนี้เงินเหิงก็ว่าจะกลับเรือนแล้ว เรื่องเข้าหอของพวกข้าไว้

คืนนี้ก็ยังไม่สาย” หนึ่งอวีเอย่ขึ้นพร้อมกับอมยิ้มน้อย ๆ

ข้าเห็นชื่อชื่อหน้าแดงอีกแล้ว ทำไมกัน การเข้าหอก็คือการนอนหลับไม่ใช่หรือ แคนนอนบนเตียงเดียวกัน มีอะไรให้ต้องหน้าแดงด้วยเล่า ตอนเป็นปีศาจน้อยข้ายังเคยนอนเตียงเดียวกับท่านพี่เลย

ว่าแต่ข้าก็ไม่เข้าใจเท่าไร ในเมื่อการเข้าหอก็เป็นแค่การนอนข้าง ๆ กันแล้วกลับไป เหตุใดจึงเรียกว่าการเข้าหอ ไม่เรียกว่าการเข้านอน หรือนี่คือคำที่ใช้สำหรับพิธีสมรสโดยเฉพาะ

“เจ้ามาที่นี่เพราะอยากรู้ว่าพวกข้าใช้ชีวิตหลังแต่งงานอย่างไรนะหรือ” หนึ่งอวีถาม

ข้าพยักหน้ารับก่อนจะนั่งหลังตรง กระแอมกระไอเล็กน้อย แล้วจึงเอย่ด้วยท่าที่เป็นทางการ

“ไม่ใช่แค่นั้น วันนี้ข้ามีข่าวจะมาแจ้งแก่พวกเจ้าด้วย”

“ข่าวอะไรกัน” ชื่อชื่อมองข้าด้วยแววตาถามไถ่

“อีกสองเดือนข้าจะเข้าพิธีสมรส ข้าจะมาเชิญพวกเจ้าไปร่วมพิธีสมรสของข้า” สันเสียงข้าทั่วทั้งเรือนก็ตกอยู่ในความเงิบ ได้ยินเพียงเสียงสายลมหวีดหวิวเพราะหิมะด้านนอกเริ่มตกหนัก ข้าเอียงคอ มองสหายทั้งสามอย่างไม่เข้าใจ

เหตุใดจึงเียงจึงทำหน้าที่เหมือนถูกมัดแทง แล้วเหตุใดหนึ่งอวีกับชื่อชื่อต้องมองเขาด้วยสายตาเห็นอกเห็นใจอีกแล้ว

นี่ข้าพลาดเรื่องอะไรไปหรือ

“เมื่อวันก่อนเจ้ายังจำเรื่องคู่มั้นของตนไม่ได้ วันนี้เจ้ามาบอกว่าเจ้าจะแต่งงาน นี่มันเรื่องอะไรกัน” หนึ่งอวีขมวดคิ้ว

“วันนั้นข้าจำไม่ได้ แต่ตอนนี้ข้าจำได้... ไมสิ ยังจำไม่ได้มากนัก แต่ข้ารู้แล้วละว่าคู่มั้นของข้าเป็นใคร คู่มั้นของข้าชื่อหยางเจี๋ย เป็นบุตรชายประมุขสวรรค์ อีกหนึ่งเดือนข้างหน้าเขาจะขึ้นเป็น

ประมุขสวรรค์คนใหม่ และอีกสองเดือนข้างหน้าข้ากับเขาก็จะแต่งงานกัน ท่านพ่อบอกข้าแบบนี้” ข้าเอื่อยยาวเหยียดด้วยน้ำเสียงไอ้อวดเล็ก ๆ ตอนนี้จะมาหาว่าข้าไม่รู้เรื่องอะไรไม่ได้แล้วนะ ข้ารู้ทุกอย่างแล้ว แต่ยังจำหน้าเขาไม่ได้เฉย ๆ เท่านั้นเอง

“คู่มั้นของเจ้าเป็นเทพมังกรทองเลยหรือ!” หนึ่งอวีตาเบิกกว้างด้วยความตกใจ

เผ่าสวรรค์มีเทพอยู่สองประเภท หนึ่งคือเทพที่เคยเป็นมนุษย์ขึ้นสวรรค์จากการฝึกบำเพ็ญเพียร และสองคือเทพที่เป็นสัตว์เทวะอันประกอบไปด้วย มังกรเขียว เสือขาว หงส์แดง และเต่าดำ แต่คู่มั้นของข้ามาจากเผ่าพันธุ์เทพมังกรทอง อันเป็นสัตว์เทวะที่กำเนิดขึ้นพร้อมกับการกำเนิดของจักรวาล มีพลังอำนาจมหาศาลเหนือสัตว์เทวะอื่น ๆ จึงเป็นประมุขของเหล่าเทพทั้งปวง หนึ่งอวีจะตกใจก็ไม่แปลก เพราะคู่มั้นของข้าตำแหน่งใหญ่โตยิ่งนัก

อันที่จริงข้าเองก็ตกใจมากเช่นกัน

“ใช่ ดังนั้นพวกเจ้าห้ามแกล้งข้าแล้วนะ หากพวกเจ้าแกล้งข้า ข้าจะฟ้องสามี!” ข้ารีบขู่เหล่าสหายไว้ล่วงหน้าพลางลอบอมยิ้มกับความฉลาดหลักแหลมของตน ว่าที่สามีของข้าเป็นคนใหญ่โตปานนี้ ข้าก็ต้องนำชื่อเขามาใช้ให้เป็นประโยชน์สักหน่อย ต่อไปนี้ใครแกล้งข้า ล้อเลียนข้า ข้าจะชู้แบบนั้นกับทุกคนเลย

หวังว่าเขาจะไม่โกรธที่ข้าเอาชื่อเขามาอ้าง

“ยัง...ยังไม่ทันแต่งงานเจ้าก็เรียกเขาว่า... สะ...สามีแล้วหรือ...” ข้าได้ยินเสียงจินเหิงพิมพ์ไม่ค่อยได้ศัพท์ ดวงตาของเจ้างูแดงระเรื่อ จินเหิงสูดจมูกพืดพืด มือก็รับผ้าเช็ดหน้ามาจากชื่อชื่อ แล้วสั่งน้ำมูกยกใหญ่

“ชื่อชื่อ คินนี้ข้าว่าพวกเราคงไม่ได้เข้าหอกันแล้วละ...”

ประสาทหูจึงจอกนั้นไวยิ่ง ข้าจึงได้ยินเสียงหญิงอวีกระซิบกับซื่อซื่อ แต่ข้าก็ไม่ได้สนใจเรื่องนั้นมากนักเพราะมัวแต่พิจารณาสีหน้าของ จิ้นเหิงอยู่

“จิ้นเหิง ข้าคิดว่าเจ้าอาการไม่ค่อยดีนะ น่าจะไปหาท่าน หมอกระเรียนที่อยู่ข้างเรือนข้าดีหรือไม่ ถ้าไม่รีบไปเจ้าอาจจะป่วย หนักก็ได้” ข้าถามอย่างเป็นห่วง

“ไม่...ไม่ต้อง ข้าไม่ได้ป่วย ท่านหมอกระเรียนรักษาข้าไม่ได้”

“อ้าว เช่นนั้นเจ้าเป็นอะไรไป”

“ข้าอก---

“จิ้นเหิงเพียงอยู่ในภาวะสับสนเท่านั้น เขาไม่ได้เป็นอะไร หรือ” หญิงอวีเอ่ยขึ้น สหายปีศาจของข้าตอนนี้เชี่ยวชาญเรื่องเวท รักษา เมื่อหญิงอวียืนยันเช่นนั้นข้าจึงค่อยเบาใจ

“ข้าไม่รู้ว่าเจ้าสับสนเรื่องอะไร แต่ข้าเป็นกำลังใจให้” ข้า ตบป้าจิ้นเหิงพลาบเอ่ยจากใจจริง ถึงจะชอบแกล้งแหย่ข้าในบางครั้ง แต่จิ้นเหิงก็เจดีกับข้า ชอบหาขนมอร่อย ๆ มาฝาก ชวนข้าไปเที่ยว ด้วยกันบ่อย ๆ (แต่ถ้าไม่มีหญิงอวีหรือซื่อซื่อไปด้วย ท่านพี่ก็ไม่เคย อนุญาตให้ข้าไปเที่ยวกับจิ้นเหิงตามลำพัง) เขาเป็นสหายที่ดีมาก ดั่ง นั้นข้าก็ต้องทำตัวเป็นสหายที่ดีคอยให้กำลังใจเขาในยามยากเช่นกัน

“ขอบใจเจ้ามาก” จิ้นเหิงพึมพำ ข้าอยู่สนทนากับพวกเขาอีก ครู่หนึ่ง กระทั่งท้องได้เริ่มส่งเสียงประท้วงด้วยความหิว ข้าจึงบอก ลาเหล่าสหายแล้วกลับเรือน ก่อนกลับจิ้นเหิงยังมองข้าแล้วทำหน้าที่ เหมือนจะร้องไห้ มือก็จับผ้าเช็ดหน้าจากซื่อซื่อไปส่งน้ำมูกเป็นผืนที่ สาม

หญิงอวีบอกว่าจิ้นเหิงไม่ได้ป่วย แต่ข้าว่าเขาอาจจะต้องลม เย็นจนจับไข้หรือไม่...

กิจวัตรประจำวันของข้าเปลี่ยนไปนับตั้งแต่รู้ว่าตนจะต้อง

แต่งงานในเร็ว ๆ นี้ เมื่อก่อนข้ามักจะตื่นนอนตอนยามเย็น หลังจากนั้นก็นกินอาหารเช้า (ข้ายังไม่บรรลุนิติภาวะจึงยังต้องกินอาหารอยู่) ไปวิ่งเล่นกับพวกปีศาจน้อยลูกหลานผู้อื่นหรือไปสนทนากับเหล่าสหาย จากนั้นก็กลับเรือนมาจับสักหนึ่งชั่วโมง กินอาหารเย็น นั่งแปรงขนหางอีกสักหน่อยแล้วจึงเข้านอน

แต่ตอนนี้เมื่อข้าลืมตาตื่นขึ้นมา กินอาหารเช้าเสร็จข้าก็ต้องหมกตัวอยู่กับตำรา ตำรา และตำรา

ข้าคิดถึงทุ่งหญ้ากว้าง คิดถึงการเกลือกกลิ้งบนผืนดิน คิดถึงสายลมอ่อน ๆ ข้า-ไม่-ชอบ-การ-อ่าน-ตำ-รา!

เอ๊ะ...

ระหว่างที่ข้ากำลังแอบอู้ด้วยการฉีกกระดาษมาพับเป็นรูปนกกระเรียน ข้าก็ได้ยินเสียงฝีเท้ากำลังเดินเข้ามาใกล้ แม้เหล่าจิ้งจอกจะมีฝีเท้าเบาแต่ประสาทหูของพวกเราก็ไวมากเช่นกัน ดังนั้นข้าจึงแยกแยะเสียงฝีเท้าออกได้ภายในชั่วลมหายใจ

เสียงแบบนี้มัน...

“ท่านพี่!” ทันทีที่บ้านประตูถูกเลื่อนออกข้าก็โถมตัวพุ่งเข้ากอดผู้มาเยือน ท่านพี่หัวเราะเบา ๆ มือใหญ่ลูบหัวข้าที่กำลังกระดิกหางไปมาอย่างตื่นเต้น

“ไม่เจอกันเพียงเจ็ดวันเจ้าคิดถึงข้าถึงเพียงนี้เชียวหรือ”

“แน่นอน เจ็ดวันที่ผ่านมาของข้าน่าเบื่อยิ่งนัก ข้าคิดถึงท่านพี่แทบตายแล้ว” ข้าผละออกจากอ้อมกอดแล้วผายมือให้ท่านพี่ดูสภาพห้องของข้าที่เต็มไปด้วยตำรากองระเกะระกะ คิ้วเข้มของท่านพี่เลิกขึ้นน้อย ๆ ดวงตาสีแดงอมส้มจ้องหน้าข้าอย่างฉงน

“นี่น้องข้ากลายเป็นหนอนหนังสือไปตั้งแต่เมื่อใดกัน”

“ข้าไม่ได้อยากอ่านเลยสักนิด แต่มันจำเป็น” ข้าบนอุบอิบ ผู้ใดจะอยากหมกตัวอยู่กับตำรากัน ไม่ใช่ข้าผู้หนึ่งแน่ ๆ

“จำเป็นถึงขั้นที่เจ้าต้องอ่านตำรามากมายเลยหรือ ข้าไม่เคยเห็นใครบังคับเจ้าให้เล่าเรียนได้มาก่อน แล้วนี่มันเกิดอะไรขึ้น” ท่านพี่ถามด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะ

“จำเป็นสิ ก็ข้าจะแต่งงานเข้าเผ่าสุวรรณค์เลยต้องเร่งศึกษาขนบประเพณีของพวกเขา ข้าไม่อยากอ่านตำราเลยท่านพี่ ข้าอยากไปวิ่งเล่น---

“เดี๋ยว เมื่อครู่เจ้าพูดว่าอะไรนะ” ท่านพี่ชะงัก น้ำเสียงเข้มขึ้นมาทันที

“ข้าอยากไปวิ่งเล่น”

“ไม่ใช่ ก่อนหน้านั้น”

“ก่อนหน้านั้นหรือ... อ้อ! ข้ากำลังจะแต่งงาน ท่านพี่รู้หรือ! สุวรรณค์กำลังจะผลัดเปลี่ยนตำแหน่งประมุข หลังงานรับตำแหน่งของคุณั้นข้าจบลง จากนั้นอีกหนึ่งเดือนก็จะจัดพิธีสมรสขึ้น” ข้าอธิบายอย่างฉะฉาน คาดหวังจะได้เห็นสีหน้าตื่นเต็นยินดีของท่านพี่ ข้ากำลังจะออกเรือเลยนะ ท่านพี่ต้องยินดีมากแน่ ๆ

“เช่นนั้นหรือ...” แต่สีหน้าของท่านพี่กลับนิ่งสนิท นัยน์ตาสีแดงอมส้มคล้ายจะลุกโชนขึ้น ข้ากะพริบตาถี่ด้วยความสับสน

“ท่านพี่...”

“เจ้าอยู่ที่นี้ ข้าจะไปคุยกับท่านพ่อ” พ่อพูดจบท่านพี่ก็หันหันเดินจากไป ทิ้งให้ข้ายืนมึนงงอยู่ตามลำพัง

หรือท่านพี่จะเคืองที่ข้าได้แต่งงานก่อนเขาจะ...

ข้ายืนลิ่งเลอยู่ชั่วคราว ก่อนจะตัดสินใจออกจากห้องนอนของตนตรงไปยังห้องทำงานของท่านพ่อ ข้ามองซ้ายมองขวา เมื่อ

พบว่าไม่มีผู้ใดอยู่แถวนั้นจึงเอาหูแนบกับประตูตั้งใจฟังเสียงสนทนา
ภายใน แต่ก็ต้องผิดหวังเมื่อไม่ได้ยินอะไรสักอย่าง สงสัยไม่ทันพี่
ก็ท่านพ่อคงร้ายเวทเอาไว้ป้องกันผู้ใด (ข้าเอง) มาดักฟัง

แล้วแบบนี้ข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าด้านในเกิดอะไรขึ้น

ข้าโบกหางไปมาด้วยความกระสับกระส่าย เดินวนไปเวียนมา
อยู่หน้าห้องของท่านพ่อ เวลาผ่านไปราวหนึ่งก้านธูป⁷ ประตูห้องก็
เปิดออก ท่านพ่อกับท่านพี่เดินออกมาจากด้านใน ท่านพี่มีสีหน้า
เหมือนถูกบังคับให้ดื่มยาพิษ ในขณะที่ท่านพ่อยังคงโบหน้าสงบนิ่ง

“เสวี่ยไป เจ้ามายืนทำอะไรตรงนี้”

“ข้า... ข้าแค่อยากกินอาหารเย็นกับพวกท่าน” ข้าเอ่ย
ตะกุกตะกัก แม้ปีศาจจิ้งจอกห้าหางขึ้นไปจะไม่จำเป็นต้องดื่มกิน
อาหารแล้ว แต่ถ้าอยากก็กินได้เช่นกัน บางทีท่านพ่อคงไม่ล่วงรู้
เจตนาของข้าว่าตั้งใจมาแอบฟังหรือ...

“เช่นนั้นก็ไปกิน” ท่านพ่อเอ่ยอย่างใจดี ข้าจึงรีบเดินไปทอด
แขน มือใหญ่ของท่านพ่อลูบลงบนหัวข้าเบา ๆ

“อีกสามวันข้าจะพาเจ้ากับเสียงหวงไปพบประมุขสวรรค์ เจ้า
จะได้เจอคู่มั่นของเจ้าด้วย”

“สามวันหรือ... เร็วปานนั้น” เสียงท่านพี่คล้ายกำลังกัดฟันพูด
ห่างทั้งเจ็ดสะบัดแรงราวกับอารมณ์เสีย แต่เมื่อท่านพ่อชายตามอง
ท่านพี่แวบหนึ่ง เพียงเท่านั้นทางทั้งหมดก็ตกอยู่

“เตรียมตัวให้ดี เข้าใจหรือไม่”

“ข้าเข้าใจแล้ว” ข้ายิ้มกว้าง รู้สึกตื่นเต้นปนกังวลขึ้นมาอย่าง
บอกไม่ถูก ข้ากำลังจะได้เจอคู่มั่นของข้าหลังจากที่เวลาผ่านไปถึง

⁷ เวลาประมาณ 15 - 30 นาที

สองร้อยปีเชียวนะ ไม่รู้ว่าเขาจะรู้สึกเช่นไรกับการแต่งงานครั้งนี้ หรือ
เขาจะจำเข้าได้บ้างหรือไม่ แต่ถึงจำไม่ได้เข้าก็ไม่โกรธหรอก เพราะเข้า
ก็จำเขาไม่ได้เช่นเดียวกัน

ว่าแต่ครั้งนี้เข้าจะได้กินหมั้นโถวอีกหรือไม่ เข้าคิดถึงรสชาติ
หมั้นโถวบนสวรรค์จริงๆ

แบบฝึกหัดบทที่ 3

ว่าที่สามีของข้าช่างรูปงามเสียจริง

ข้ากับท่านพี่เลี้ยงหวงมีสิ่งที่แตกต่างกันอยู่หลายประการ

พูดตามตรง หากไม่นับว่าพวกเราเป็นบุตรของท่านพ่อกับท่านแม่เหมือนกันแล้ว ข้ากับท่านพี่ก็แทบไม่มีสิ่งใดคล้ายคลึงกันเลย ท่านพี่เป็นปีศาจจิ้งจอกธาตุไฟ ส่วนข้าเป็นธาตุน้ำ ท่านพี่มีขนสีแดง ข้ามีขนสีขาว ท่านพี่มีตบะแก่กล้า อกอหางที่เจ็ดได้ตั้งแต่อายุเพียงห้าร้อยปี ส่วนข้าอายุไปสามร้อยปีแล้วแต่กลับมีเพียงสองหางเท่านั้น

ท่านพี่ฉลาดหลักแหลม เชี่ยวชาญทั้งการต่อสู้และเก่งกาจในการศึกษาเล่าเรียนจากตำรา ในขณะที่ข้านั้น...

“พอกันที ข้าไม่อ่านแล้ว!”

ราวยามชื่อ^๘ ของวันที่ห้องฟ้ากระจ่างใส่น่าออกไปวิ่งเล่น เกลือกกิ้งอยู่บนผืนหิมะวันหนึ่ง ข้านั่งหมดอาลัยตายอยากอยู่ใน

^๘ เวลาตั้งแต่ 09.00 น. – 10.59 น.

ห้องนอนของตนซึ่งถูกแปรสภาพเป็นห้องเก็บตำรา ถูกจองจำด้วยการนั่งอ่านตำรานั้นตั้งแต่เช้าจดเย็นมาหลายวัน ข้าพหลิกตำราเล่มหนาว่าด้วยปรัชญาการครองเรือนแบบผ่าน ๆ ก่อนปิดมันลง (ใช่ เล่มเดียวกับที่ข้าใช้หนุนหัวเวลาแอบงีบหลับนั้นละ ผ่านมาสามวันแล้วข้าก็ยังอ่านไม่จบเลย) แล้วพับหน้าลงกับโต๊ะ ไขหูแหลม ๆ ลู่ตกลงด้วยความสลัดใจ

แต่ไหนแต่ไรข้าก็เป็นจิ้งจอกหัวซ้ำ ข้าเรียนไม่เก่งเอาเสียเลย ผิดกับท่านพี่ที่ฉลาดและหัวไวยิ่งนัก จนข้าสงสัยว่าตอนข้าเด็ก ๆ ท่านพ่อกับท่านแม่เปลือทำข้าตกพื้น หรือหัวข้าไปกระแทกอะไรมาหรือไม่ เหตุใดจึงมีมันสมองผิดแผกไปจากครอบครัวเช่นนี้ ขนาดอาจารย์ปีศาจนกจิวเฟิง⁹ ผู้อาวุโสของแดนปีศาจที่คอยสั่งสอนปีศาจน้อยมาหลายต่อหลายรุ่นยังถอดใจกับการสั่งสอนข้า เพราะสอนอย่างไรข้าก็จำไม่ได้ ไม่เข้าหัวเสียที ข้าเองก็ทدت้อใจกับมันสมองอ่อนด้อยของตน ช่วงหลัง ๆ มาจึงไม่ค่อยใส่ใจกับการเล่าเรียนด้วยเช่นเดียวกัน

ข้าไม่ชอบนั่งอยู่ในห้องสี่เหลี่ยมฟังการบรรยายชวนง่วงเหล่านั้ ข้าชอบวิ่งเล่นในทุ่งหญ้า ข้าอยากชมดอกไม้ ข้าอยากออกไปเล่นกับปีศาจน้อยคนอื่นด้านนอก

สุดท้ายหลังจากพยายามสั่งสอนข้าอยู่ราวยี่สิบปี ท่านพ่อท่านแม่ และท่านอาจารย์ต่างก็ยอมแพ้ และยอมรับว่าข้าไม่เหมาะกับการเล่าเรียน ข้าจึงได้ออกไปวิ่งเล่นทุกวันสมใจอยาก แต่ข้าก็ยัง

⁹ นกเก้าหัว เป็นปีศาจของจีนในสมัยโบราณ รูปร่างคล้ายนกฟีนิกซ์ มักถูกมองเป็นสัตว์ร้ายที่เป็นกลางไม่ดี (ขอบคุณข้อมูลจาก https://en.wikipedia.org/wiki/Nine-headed_Bird)

หมั่นบำเพ็ญเพียรเพื่อเพิ่มพลังให้แก่ตนเองอยู่เสมอ ถึงแม้จะ... ไม่ได้ผลสักเท่าไร

หัวก็ไม่ดี พลังก็น้อย ชำนี้มันเป็นปีศาจที่ไม่ได้เรื่องเลยจริง ๆ กลับมาที่ปัจจุบัน ทั้งที่ข้าเกลียดการอ่านตำราขนาดนั้น แต่สุดท้ายก็เหมือนถูกเวรกรรมที่ข้าไม่ตั้งใจเรียนเมื่อครั้งอดีตตามทัน เพราะตอนนี้ข้าก็ต้องมานั่งอ่านตำราเพื่อจะเตรียมตัวเป็นภรรยาของผู้อื่นอยู่ดี

แต่ข้าไม่ยอมอ่านแล้วนี่นา ขอพักสายตาสักครู่แล้วกัน

ข้าผุดลุกขึ้นยืน ตั้งท่าจะเดินออกไปจากห้องนอน ทันใดนั้น เจ้าลูกไฟสีขาวที่ล่องลอยอยู่ในห้องก็ถลันลอยมาตักหน้าข้า

“เสี่ยวอ้อ ข้าเมื่อยขามาก ๆ เลย ขอข้าออกไปยืดเส้นยืดสายสักครู่นะ” ข้าเอ่ยกับลูกไฟของท่านแม่ (ที่ถูกส่งมาเป็นผู้คุ้มครองความปลอดภัยของข้าได้หลายวันแล้ว) และทำท่าจะเดินเลี่ยงไปทางอื่น แต่เสี่ยวอ้อก็ยังคงลอยมาตักหน้าข้าไว้ ไม่ยอมให้ข้าออกไปจากห้องโดยง่าย

“เสี่ยวอ้อ เจ้าไม่เห็นหรือว่าข้านั่งอ่านตำรามานานตั้ง... เอ่อ... ครึ่งก้านธูปแล้วนะ” ข้าโอดครวญใส่เจ้าสิ่งไรชีวิตตรงหน้า สำหรับผู้ที่ไม่ฝึกฝนในการศึกษาอย่างข้าเวลาครึ่งก้านธูปก็ยาวนานเหมือนสามชั่วยามเชียวนะ!

“ข้าขอออกไปข้างนอกประเดี๋ยวแล้วจะรีบกลับมา รับรองว่าถ้าเจ้าไม่ไปบอกท่านแม่ก็ไม่รู้หรือหก นะเสี่ยวอ้อ เห็นใจข้าเถอะ” ข้ากะพริบตาถี่ ทำตาใสวิ้งใส่เจ้าลูกไฟตรงหน้า เขาว่ากันว่าลูกไฟคือส่วนหนึ่งของจิตวิญญาณเจ้าของร่าง ท่านแม่ถึงจะเข้มงวดแต่ก็มักจะใจอ่อนกับข้าเสมอเช่นกัน ฉะนั้นหากข้าอ่อนนิตหน่อยเสี่ยวอ้อก็ต้องไม่ใจร้ายกับข้าแน่นอน

“นะ ๆ ๆ”

“...”

“น้ำาา”

สุดท้ายแล้วหลังจากที่เจอเข้ายืนกะพริบตาปริบ ๆ ใส่ได้ไม่นาน เสี่ยวอู่ก็ยอมหลบฉากไปด้านข้าง เปิดทางให้เข้าได้ออกไปด้านนอก สมตั้งใจ

“ขอบคุณมากเสี่ยวอู่ ข้าจะรีบกลับมา!” ข้ายิ้มจนแก้มแตก ยินดีกับอภิสราภาพที่ได้รับ แทบจะได้ยินเสียงถอนหายใจตามมาจากด้านหลัง หมายถึงถ้าลูกไฟถอนหายใจได้ล่ะนะ

ข้าก็ไม่อยากทำตัวเป็นเด็กหนีเที่ยว แต่ให้เข้าได้ออกไปด้านนอกสักหน่อยเถอะ สามวันมานี้ข้านั่งอ่านปรัชญาการครองเรือน จนสติจะแตกแล้ว อะไรคือการทำกรรยาต้องใช้ชีวิตเพื่อสามมี ประณิบัติรับใช้สามมีทั้งกลางวันกลางคืนอย่าได้ขาดตกบกพร่องกัน เวลากลางวันคือเวลานอนหลับไม่ใช่หรือ จะนอนหลับแล้วยังต้องประณิบัติอะไรอีก ข้าไม่เห็นเข้าใจเลยสักนิด

ข้าแอบย่องออกจากเรือนด้วยฝีเท้าเบากริบ พอคิดว่าพันรัศมีที่ท่านพ่อท่านแม่จะได้ยินแล้วข้าก็ถอนหายใจดังเฮือก เร่งฝีเท้าเดินไปข้างหน้า ยิ่งกว้างไปพลางเอ่ยทักทายเหล่าปีศาจน้อยใหญ่ที่พบเจอระหว่างทางเดินไปยังจุดหมายซึ่งก็คือทุ่งหญ้ากว้างที่เคยเขียวขจีในฤดูวสันต์ แต่บัดนี้ถูกปกคลุมไปด้วยหิมะ

ไม่มีหญ้าก็ไม่เป็นไร ข้านอนกลิ้งหิมะเล่นก็ได้

เท้าเปลือยเปล่าของข้าเดินย่ำไปบนพื้นหิมะ สัมผัสนุ่มนิ่มที่ได้ฝ่าเท้าทำให้ข้าที่หมกตัวอยู่กับกองตำรามาหลายวันรู้สึกเหมือนได้กลับมาใช้ชีวิตอีกครั้ง โชคดีนักที่ข้าไม่ใช่มนุษย์ ไม่เช่นนั้นคงโดนหิมะกัดเท้าจนบวมแดงอย่างแน่นอน แต่ปีศาจอย่างพวกเราไม่ต้อง

หวาดหวั่นต่อความร้อนหรือหนาวเย็น ข้าจึงกระโดดย่ำเท้าลงบน
กองหิมะได้อย่างสนุกสนาน

เมื่อมาถึงทุ่งหญ้าที่แปรสภาพเป็นลานหิมะข้าก็เปลี่ยนร่าง
กลับเป็นร่างจิ้งจอก เกลือกกลิ้งตัวไปบนผืนหิมะสีขาวโพลนอย่างมี
ความสุข อ่า... นี่สิ่งที่ข้าชื่นชอบ กลิ้งตัวไปมาบนพื้น ไม่ใช่การอ่าน
ตำรา!

ละอองหิมะเบาบางโปรยลงมาจากฟากฟ้า ลอยลิวลงบนตัว
ข้า ข้าหัวเราะคิก กระโดดไปมาท่ามกลางปุยหิมะเหล่านั้นอย่าง
สนุกสนาน ขนสีขาวของข้าแทบจะกลืนไปกับกองหิมะแล้ว หาก
ปีศาจตนโตตาฝ้าฟางแล้วเดินมาแถวนี้ข้าคงโดนเหยียบเป็นแน่

ข้าวิ่งเล่นชมนกชมไม้ (ที่ไปไม่ร่วงโกร๋นเพราะต้านอากาศ
หนาวเย็นไม่ไหว) อยู่พักหนึ่ง ก่อนจะเผ่นแผลัวไปยังเรือนหอของ
สหายทั้งสอง ข้าเปลี่ยนร่างกลับเป็นมนุษย์ ชะเง้อคอมองเข้าไปด้าน
ใน เห็นหนังสือกำลังนั่งอ่านตำรา ส่วนชื่อชื่อนั่งแปรงขนหางอยู่
ข้างๆ สามี

“เสวียไปหรือ” เป็นชื่อชื่อที่สังเกตเห็นข้าก่อน ข้าเดินเข้าไป
ด้านในเรือน หนังสือเียงหน้าขึ้นจากตำราแล้วพยักหน้าทักทาย ส่วน
ปีศาจสาวผู้เป็นภรรยาที่ส่งยิ้มอ่อนโยนมาให้ ข้ากวาดตามองไป
รอบๆ เรือนของสหาย ดูเหมือนวันนี้ที่เรือนจะมีเพียงเจ้าของเรือน
ทั้งสอง ส่วนแขกอย่างเงินเหิงไม่อยู่แล้ว คงจะอาการดีขึ้นแล้วกระมัง

“ลมอะไรหอบเจ้ามาถึงที่นี่” หนังสือทัก

“เจ้าลองเดาดูสิว่าวันนี้ข้ามาที่นี่ทำไม” ข้าหยอกเข้าด้วย
น้ำเสียงสดใส มือก็ยกถ้วยชาดอกไม้รสชาติละมุนที่ชื่อชื่อเพิ่งริน
ให้ขึ้นจิบไปด้วย

“มาหาเพื่อนคุย ถูกหรือไม่ ข้าเดาว่าเจ้าคงเบื่อกับการนั่งอ่าน

ตำราเลยออกมาวิ่งเล่น แล้วก็แวะมาเยี่ยมพวกเขา” หนึ่งอวีพูด
ราวกับมีตาทิพย์ ข้าเบิกตากว้าง ไม่เคยรู้มาก่อนว่าสหายมีความ
สามารถพิเศษเช่นนี้

“เจ้าบรรลุนิชาอีกแล้วหรือ รู้ได้อย่างไรว่าข้าต้องนั่งอ่านตำรา
เจ้าหยั่งรู้ได้ใช่หรือไม่!”

“ไม่ต้องใช้พลังหยั่งรู้ใดข้าก็รู้ เรื่องแต่งงานของเจ้าเขาลือกัน
ให้ทั่วแดนปีศาจแล้ว ได้ยินว่าเจ้ากำลังถูกจับอบรมก่อนถูกส่งไปเผ่า
สวรรค์ นิสัยเจ้าไม่ชอบจับเจ้าอยู่กับการอ่านตำรา ผมของเจ้าก็ยังมี
หิมะติดอยู่ เจ้ากลับร่างจริงแล้วไปนอนกลิ้งบนหิมะมาละสิ เดาได้
ไม่ยากหรอก” หนึ่งอวีพูดเป็นฉาก ๆ ส่วนข้าก็รีบยกมือขึ้นลูบผมของ
ตน มีหิมะติดอยู่จริงด้วย

“เจ้าพูดถูกทุกอย่าง ข้าเบื่อก็เลยออกมาวิ่งเล่น แล้วก็มาหา
พวกเจ้า”

“ตำรามันน่าเบื่อขนาดนั้นเชียว” ซือซือหัวเราะเบา ๆ พลัง
เลื่อนจานขนมเซาปัง¹⁰ ร้อน ๆ มาให้ก่อนจะหยิบหิวี่ขึ้นมาแปรงชน
ทางตัวเองอีกครั้ง ข้าหยิบขนมขึ้นมากัดแล้วหลับตาพริ้ม

ฝีมือการทำขนมของซือซือยังสุดยอดเหมือนเดิมเลย

“น่าเบื่อสิ ตอนพวกเจ้าจะแต่งงานกันข้าไม่เห็นพวกเจ้าต้อง
นั่งอ่านตำราอะไรเลย แล้วทำไมข้าต้องอ่านด้วย ไอ้ฮู้ตืออิม (ไม่
ยุติธรรม)” ข้าพูดเสียงอู้เพราะมีขนมอยู่เต็มปาก

“เพราะเจ้าจะแต่งงานกับคนต่างเผ่า พวกเขามีธรรมเนียมต่าง
จากปีศาจอย่างเรา เจ้าจึงต้องศึกษาเรื่องของพวกเขาให้มาก” ซือซือ

¹⁰ ขนมเปี้ยะสดหรือขนมแบ่งทอด ทำจากถั่วเหลืองหรือเผือก บั๊นเป็นก้อนกลม
กดให้แบนแล้วนำไปทอด มีทั้งแบบใส่คาวและใส่หวาน

เอ่ยประโยคเดียวกับที่ท่านแม่ของข้าเคยกล่าวไว้ ข้ากลิ่นขนมลงคอ
ทำหน้ามุ่มอย่างซัดใจ

“เรื่องนั้นข้าก็รู้ แต่อ่านมาก ๆ ข้าข้าก็เบื่อนี่นา พวกเจ้ารู้หรือ
ไม่ว่าธรรมเนียมของเผ่าสุวรรณคี้อย่างยากชะมัด ถ้าต้องทำทุกข้อตามที่
ตำราเขียนไว้ข้าต้องออกแตกตายแน่ ๆ” ข้าโอดครวญแล้วรับขนมเข้า
ปากไปอีกคำโต ถึงจะมีเรื่องน่าหนักใจแต่ขนมก็อร่อย ข้าต้องไม่ลืม
สนใจการกินขนม

“พูดถึงเรื่องนี้ อันที่จริงข้ากับหญิงอวีเป็นห่วงเจ้าไม่น้อย”
ชื่อชื่อวางหวีที่แปรงขนหางลง ใบหน้าดงามของสหายปีศาจสาว
ผินมองข้าด้วยสายตากังวล

“ห่วงข้า? เรื่องอะไรกัน”

“เจ้ากำลังจะแต่งงานกับว่าที่ประมุขสุวรรณคีไม่ใช่หรือ”

“ใช่”

“เจ้าเคยเจอเขามากี่ครั้งกัน”

“ครั้งเดียว ตอนที่ท่านพ่อกับท่านแม่พาข้าขึ้นสุวรรณคีไปพูดคุย
เรื่องการหมั้นหมาย แต่ข้าก็จำเขาไม่ค่อยได้หรอก”

“เจ้ากำลังจะแต่งงานกับคนที่เพิ่งเคยเจอเพียงครั้งเดียว และ
เจ้าก็จำเขาไม่ได้ นั่นหมายความว่าพวกเจ้าไม่มีความรู้สึกอะไรต่อกัน
พวกข้าจึงเป็นกังวล” คำพูดชื่อชื่อทำให้ข้าขมวดคิ้วด้วยความ
ไม่เข้าใจ

“แล้วมีสิ่งใดที่น่ากังวลเล่า ข้าไม่เข้าใจ”

“ก็เจ้ากำลังจะแต่งงานกับคนที่เจ้าไม่ได้รัก และเขาก็อาจจะ
ไม่ได้รักเจ้า พวกข้าเป็นห่วงว่าเจ้าจะมีความสุขหรือไม่” หญิงอวีเป็น
ฝ่ายตอบ แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้ข้ากระจ่างขึ้นสักเท่าไร

“รักหรือ ทำไมเล่า จำเป็นต้องรักด้วยหรือ”

“โถ เสวี่ยไป...” ซือซือรำพึงรำพัน ใบหน้าดงามยิ่งทวีความ
หนักใจ “เช่นนั้นเจ้าคิดว่าข้ากับหนิงอวี่แต่งงานกันเพราะเหตุใด”

“เพราะพวกเจ้าสองคนอยากอยู่ด้วยกันตลอดไป”

“ใช่ นั่นเป็นเพราะข้ารักเขา และหนิงอวี่ก็รักข้า เราถึงอยาก
อยู่ด้วยกันตลอดไป” ปี่ศาจสาวอธิบาย ดวงตากลมโตของซือซือที่
มองมายังข้า นั้นฉายแววจริงจังกว่ทุกครา

“แล้วเจ้ารักคู่มันของเจ้าหรือไม่”

“ไม่ ข้าไม่รู้จักเขา”

“นั่นคือสิ่งที่พวกข้าเป็นห่วงอย่างไรละ เจ้าจะใช้ทั้งชีวิตอยู่กับ
คนที่เจ้าไม่ได้อีกได้หรือ”

“...” ข้าเงิบไปอย่างอัศจรรย์ใจ คำไม่เคยมีสักครั้งในรอบ
สองร้อยปีนับตั้งแต่หมั้นหมายมาที่ข้าจะคิดถึงเรื่องความรักอะไรนี้
ท่านพ่อท่านแม่ให้ข้าหมั้น ข้าก็รับรู้เพียงว่ามันเป็นหน้าที่ที่ต้องทำ
เพื่อเผ่าปี่ศาจของพวกเรา แต่ข้ายังไม่เคยคิดถึงการใช้ชีวิตกับเขา
อย่างจริงจังเลยสักครั้ง

ข้าตั้งคำถามกับตนเองว่าข้าจำเป็นต้องรักเขาด้วยหรือ หาก
ไม่รักจะเป็นอย่างไร แล้วถ้าเขาไม่รักข้า ข้าจะรู้สึกอย่างไร

คำตอบคือข้าคงจะไม่รู้สึกอะไรระมัง... ก็ข้ายังไม่รู้จักเขาเลย

“คงไม่เป็นไรหรอก เราอาจจะไม่ได้เริ่มต้นจากความรัก แต่ใน
อนาคตผู้ใดจะรู้ ท่านแม่บอกว่าเขาเป็นคนดี ดังนั้นหากได้รู้จักกันข้า
กับเขาอาจจะเป็นสหายที่ดีต่อกันก็ได้ การมีสหายที่ดีอยู่ด้วยกันไป
ตลอดชีวิตถือเป็นเรื่องที่ดีนะ” หลังจากที่นั่งถลันกรองความคิดของ
ตนแล้วข้าก็ตอบซือซือไปตามที่ใจคิด ถึงอย่างไรการแต่งงานนี้ก็คือ
เรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ต่อให้เขากับข้าไม่ได้อีกกันแบบหนิงอวี่กับ
ซือซือ แต่ข้าก็ยังหวังว่าเราจะเป็นสหายที่ดีต่อกัน

ต่อให้ชั่วชีวิตนี้ข้าจะไม่มีโอกาสพบเจอคนที่ข้ารัก แต่ถ้าข้าได้มีสหายดีเพิ่มมาอีกคน เพียงเท่านั้นข้าก็มีความสุขแล้ว

“บางครั้งข้าก็อิจฉาการมองโลกในแง่ดีของเจ้า” หนึ่งอวีทอดถอนใจ แววดตาของสหายที่มองมาทำให้ข้ารู้สึกเหมือนตนเองเป็นปีศาจที่อายุน้อยกว่าพวกเขา แต่ข้าไม่ใช่เด็กนะ ข้าโตแล้ว อายุตั้งสามร้อยปี โดนพอที่จะแต่งงานได้แล้วด้วย

“เช่นนั้นพวกข้าก็คงได้แต่อวยพรให้เจ้ามีความสุข ไม่ว่าสุดท้ายแล้วเจ้ากับคุณั้นจะมีความสัมพันธ์อันใดต่อกัน ข้าก็หวังว่าเธอจะรักและเอ็นดูเจ้า เหมือนกับพวกเรา...” มือเรียวยาวของซื่อซื่อยื่นออกมาลูบแก้มข้าเบา ๆ

ข้ายิ้มกว้าง ภูโถใบหน้าไปกับฝ่ามือนุ่มนวลของสหายพลางเอ่ย “ข้าขอบใจพวกเจ้ามาก แต่...”

“...?”

“ข้าขอขนมเขาปิ้งอีกสองชิ้นได้หรือไม่”

“กินเก่งนัก สักวันเจ้าจะอ้วนเป็นปีศาจหมู” หนึ่งอวีส่ายหน้าให้ข้าอย่างอ่อนใจ ข้าแลบลิ้นใส่อีกฝ่าย ในขณะที่ซื่อซื่อหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะเดินไปหยิบขนมมาให้ข้าอีกสองชิ้นตามคำขอ

ข้าเป็นจิ้งจอก ต่อให้อ้วนข้าก็จะเป็นปีศาจจิ้งจอกอ้วน ไม่ใช่ปีศาจหมู และข้ามั่นใจว่าข้าจะไม่อ้วน ข้าชอบวิ่งเล่น หากกินแล้วออกกำลังกาย ถึงกินเยอะอย่างไรก็ไม่มีวันอ้วน

หนึ่งอวี เจ้านะไม่รู้เรื่องเอาเสียเลย!

หลังจากกินขนมและสนทนากันจนอิมหัน้ำข้าก็บอกลา หนึ่งอวีกับซื่อซื่อแล้วเดินกลับเรือน พอก้าวออกมาด้านนอก ข้าก็ถึงกับสะดุ้งเมื่อพบว่าห้องฟ้าเริ่มเจือสีเข้ม บ่งบอกว่ายามค่ำคืนกำลัง

จะมาถึง

ข้าออกมาเที่ยวเล่นนานกว่าที่คิด สงสัยจะมีเรื่องคุยเยอะไป
หน่อย แหะ ๆ

เมื่อกลับถึงเรือนข้าก็ทำหูหางลูเดินเข้าไปด้านใน ท่านแม่รอ
ข้าอยู่ก่อนแล้วดั่งคาด แน่نونว่าเรื่องที่ข้าแอบอุ้การอ่านตำราออก
ไปข้างนอกนั้นไม่รอดพ้นสายตาท่านแม่ไปได้ แต่ท่านแม่ก็ไม่ได้
ตำหนิอะไร นอกจากบอกให้ข้ารีบไปอาบน้ำผลัดเปลี่ยนชุดแล้วมา
กินอาหารมือเย็นเสีย ทั้งยังเตือนให้ข้ารีบเข้านอนแต่หัวค่ำเพราะ
วันพรุ่งข้าต้องตื่นแต่เช้าตรู่

ใช่แล้ว วันรุ่งขึ้นข้าจะต้องขึ้นสวรรค์ไปพร้อมกับท่านพ่อ ท่าน
แม่ และท่านพี่ ไปกินหมั้นโถว ไม่สิ... ไปแสดงความยินดีกับว่าที่
ประมุขสวรรค์คนใหม่

ข้ากำลังจะได้พบหน้าคู่หมั้นเป็นครั้งแรกในรอบสองร้อยปี
เชียวนะ

“เสวียไป พรุ่งนี้จะได้ไปสวรรค์แล้ว เจ้าตื่นตื่นหรือไม่” ท่าน
พ่อถามในระหว่างที่ข้ากำลังคืบเต่าหุ้ใส่ปาก ข้าพยักหน้าหงิก ๆ
อย่างกระตือรือร้น ข้าอยากชมทิวทัศน์บนสรวงสวรรค์จะแยะ อยาก
กินหมั้นโถว อยากเห็นหน้าคู่หมั้นด้วย

“ข้าคิดว่าพวกเราไปแสดงความยินดีกันแค่สามคนก็น่าจะ
สมเกียรติแล้ว ไม่เห็นต้องให้เสวียไปไปลำบาก” ท่านพี่เอ่ยขึ้น คิ้ว
เข้มได้รูปขมวดเข้าหากัน ข้าเห็นมือข้างที่กำตะเกียบไม้ของท่านพี่
สั้น ไม่ก็อึดใจถัดมาตะเกียบก็หักดั่งเปาะคามือ

“แต่พ่อไม่คิดว่าน้องเจ้าจะรู้สึกลำบาก ใช่หรือไม่เสวียไป”

“ไม่เลย ข้าอยากไป พวกท่านจะไปเที่ยวแล้วทั้งข้าอยู่ที่เรือน
เพียงผู้เดียวไม่ได้ล่ะ!” ข้ารีบท้วงก่อนที่ท่านพ่อจะคล้อยตาม ท่าน

พอส่งยิ้มอ่อนโยนให้ข้า แล้วหันไปมองท่านพี่ที่ทำหน้าเหมือนเพ็ง
โดนถอนขนหางไปสลักสิบกะจุก

“เจ้าได้ยिनน้องพูดแล้วใช่หรือไม่ เลียงหวง”

“ขอรับ” ท่านพี่กัดฟันพูด มือก็รับตะเกียบไม้ไค้ใหม่จากท่าน
แม่แล้วคีบเต้าหู้ใส่ปากเคี้ยวด้วยสีหน้าถ่มถึง ข้าเห็นท่านแม่มอง
ท่านพี่แล้วส่ายหน้า ส่วนท่านพอก็เอาแต่อมยิ้ม

เหตุใดท่านพี่ถึงต้องหงุดหงิดด้วย ไม่อยากให้ข้าไปเที่ยวด้วย
หรือ...

“คืนนี้แม่อนุญาตให้เจ้าไม่ต้องอ่านตำรา รีบเข้านอนเสีย
เข้าใจหรือไม่”

“ข้าจะรีบนอนตั้งแต่ยามซวิ¹¹ เลยท่านแม่” ข้าตอบรับอย่าง
กระตือรือร้นแล้วรีบพวยข้าวเข้าปาก ตั้งใจจะกินให้หมดเร็ว ๆ จะได้
รีบเข้านอน

ตื่นแต่เช้า ข้าอยากให้อ้วนพุงนี้มาถึงไว ๆ แล้วละ

เช้าวันรุ่งขึ้น ท่านแม่ใช้เสี่ยวอ้อมาปลูกข้าตั้งแต่ยามหม่า
เจ้าลูกไฟไล่เลียใบหน้าข้าจนจึกจ้ไปหมด สุดท้ายข้าก็จำต้อง
สะลึมสะลือล้มตาคืนขึ้นมา พอข้าลุกขึ้นมานั่งได้สำเร็จบานประตู
ห้องนอนก็ถูกเลื่อนเปิดออก แล้วก็ต้องอ้าปากค้าง มองร่างของท่าน
แม่ที่กำลังเดินเข้ามาในห้องด้วยความประทับใจ

ปกติท่านแม่มักจะสวมเสื้อผ้าเรียบ ๆ แต่วันนี้ท่านแม่สวมชุด
ผ้าแพรไหมสีฟ้าปักดิ้นเงินระยิบระยับ บนหัวประดับด้วยปิ่นพลอย
สีฟ้าสอดเข้ากับสีดวงตา ริมฝีปากทาสีแดงเด่น งดงามสะกดสายตา

¹¹ เวลาตั้งแต่ 19.00 น. – 20.59 น.

เสียจนพญูไดในสี่ดินแดนก็ไม่อาจเทียบเทียม

ข้ามองท่านแม่ด้วยสายตาชื่นชม หากข้าคือจิ้งจอกที่น่ารัก
ที่สุดในแดนปีศาจ ท่านแม่ก็คือจิ้งจอกโฉมงามที่สุด

“วันนี้ท่านแม่งดงามยิ่งนัก” ข้าเอ่ยชมทั้งที่ตายังลืมไม่ขึ้นดี

“จะไปต่างถิ่นก็ต้องอดศักดา อย่าให้ใครมาชมเราได้โดยง่าย”

ท่านแม่ยิ้มอย่างพึงพอใจกับคำชมของข้า มือเรียวงามยื่นออกมาจับ
แขนข้าให้ลุกขึ้นจากเตียง

“วันนี้แม่จะอาบน้ำแต่งตัวให้เจ้า”

“ขอบคุณท่านแม่” ข้าจ้วงเจยกอดเอวซุกหน้าลงกับอกของท่าน
แม่อย่างเป็นสุข

ข้าถูกท่านแม่จับแช่ตัวในถังน้ำที่มีดอกไม้และพวกเครื่องหอม
ลอยเต็มไปหมด เนื้อตัวก็ถูกพอกด้วยสมุนไพรกลิ่นหอมให้ผิวพรรณ
ผุดผ่อง พออาบน้ำเสร็จท่านแม่ก็จับข้าแต่งตัวด้วยชุดกรุยกรา
ยสีขาวปักดิ้นทองจนข้ารู้สึกคันยุบยิบไปทั่วร่าง ข้าบอกท่านแม่ว่า
เพียงสวมชุดธรรมดาข้าก็ดูดีอยู่แล้ว แต่ท่านแม่บอกว่าพระพุทธรูป
ยังต้องมีทองหุ้ม คนก็ต้องมีเสื้อห่อ ถึงดูดีอยู่แล้วก็ต้องทำใ้งดงาม
ยิ่งขึ้นไปอีกเพื่อไม่ให้พวกเทพบนสวรรค์มาดูถูกได้ พอข้าบอกว่าข้า
เป็นปีศาจจิ้งจอกไม่ใช่คน ท่านแม่ก็หยิบลูกฝังแก้ว¹² ยัดใส่ปากข้าให้
ข้าหยุดพูด ข้าจึงนั่งเคี้ยวฝังแก้วเจียบ ๆ ปล่อยให้ท่านแม่แต่งตัวข้าได้
ตามอัธยาศัย

“เจ้างดงามมาก” ผ่านไปราวหนึ่งก้านธูปท่านแม่ก็ยอมผล
จากตัวข้า ดวงตาหงส์งามมองข้าด้วยสีหน้าพึงพอใจกับงานศิลปะที่
บรรจงสรรค์สร้าง ข้ารีบยื่นพรอดด้วยความเมื่อยขบจากการนั่งนิ่ง ๆ

¹² แอปเปิล

มานาน

หนัก... เครื่องประดับบนหัวข้างหนักเสียจริง

“เจ้าอย่าลุกพรวดพราด มันดูไม่งาม”

“ก็ข้าเมื่อนี้หนา” ข้าเอ่ยแย้งเสียงอ่อย พลงเดินไปส่องดู
รูปลักษณะของตนที่หน้าคั่นช่องทองเหลือง

แวบแรกข้าจำตัวเองไม่ได้ ข้าไม่เคยแต่งหน้ามาก่อน แต่วันนี้
ท่านแม่จับข้าปิดแก้มอ่อน ๆ ริมฝีปากแต่งแต้มชาติสีแดงระเรื่อ สีสัน
บนใบหน้าข้าที่ไม่มากไม่น้อยจนเกินไปนั่นยังขับเน้นปานแดงที่กลาง
หน้าผากให้ดูสีสดและโดดเด่นยิ่งขึ้นไปอีก

ข้าพยักหน้าอย่างพึงพอใจกับรูปลักษณะที่ปรากฏ เป็นอย่าง
ที่ท่านพี่เคยว่าไว้ ข้าน่ารักที่สุดในบรรดาจิ้งจอกทุกตัวจริง ๆ ด้วย

“รีบไปกันเถิด ท่านพ่อกับท่านพี่ของเจ้ากำลังรออยู่”

“ขอรับท่านแม่” ข้ายิ้มกว้าง ยื่นมือของตนไปจับมือเรียวขาว
แสนอบอุ่นของท่านแม่ ให้ท่านแม่จูงข้าไปยังห้องรับรอง พอท่านพี่
เห็นหน้าข้าก็ยิ้มแล้วชมว่าช่างงดงามนัก แต่ชั่วอึดใจถัดมาท่านพี่ก็มี
สีหน้าเหมือนเดิมยามอีกครั้ง

“ท่านพ่อ ข้าคิดว่าเราควรให้เสวียไปอยู่ที่เรือน---

“พ่อคิดว่าเจ้าควรเลิกพูดจาไร้สาระ และพวกเราควรจะไปกัน
ได้แล้ว” ท่านพ่อตัดบทคำพูดของท่านพี่อย่างรวดเร็ว ข้ากระดิกหาง
ทั้งสองอย่างยินดี

จะทิ้งให้ข้าอยู่เรือนตามลำพังหรือ ข้าไม่ยอมหรอก!

การเดินทางขึ้นไปยังดินแดนบนฟากฟ้านั้นไม่ยากเย็น

ท่านพ่อใช้เวทหายตัวพาพวกเราขึ้นมาอยู่ท่ามกลางหมู่เมฆในชั่ว
อึดใจ ข้าหันซ้ายหันขวา ดวงตาเป็นประกายระหว่งที่เดินเข้าไปยัง

ดินแดนอันงดงามของเผ่าสวรรค์

เจ้าก้อนเมฆสีขาวที่ข้าเคยได้แต่มองมันจากผืนดินกำลังลอย ล่องอยู่รอบ ๆ ตัวข้าแล้ว

“ตอนนี้ท่านประชุมกับบริษัทยาที่กำลังอยู่ในระหว่างการ ประชุมกับเหล่าเทพขุนนางในช่วงเช้า ขอพวกท่านโปรดรอสักครู่”

“ไม่มีปัญหา อันที่จริงเป็นพวกข้าเองที่มาก่อนเวลานัดหมาย” ท่านพ่อเอ่ยกับเทพบุรุษที่มาทำการต้อนรับขับสู้พวกเรา ข้าพิจารณา รูปลักษณะของเทพตรงหน้า เขาดูเหมือนมนุษย์ทุกประการ ต่างจาก พวกเราที่ขอบให้มีหูหางจิ้งจอกแม้จะอยู่ในร่างมนุษย์

“เชิญพวกท่านกินของว่างสักเล็กน้อยก่อนเกิดขอรับ และสามารถเยี่ยมชมรอบ ๆ ตำแหน่งได้ตามอัธยาศัย ข้าจะรีบไปเรียน ท่านประชุมว่าพวกท่านเดินทางมาถึงแล้ว” เขาพูดขึ้นพร้อมกับส่ง สัญญาณมือให้เทพรับใช้ตนอื่นยกของว่างเข้ามาด้านใน หูของข้า กระดิกไหว ดวงตาเป็นประกายอย่างถูกอกถูกใจเมื่อเห็นก้อนหมั้น- โถงขาวอวบกับขนมอีกมากมายหลายชนิด

ข้าคว้าหมั้นโถงชิ้นมาจับเข้าเต็มปาก รสชาติของมันยังนุ่ม ละมุนเจกเช่นเมื่อครั้งก่อนที่ข้าจำได้ นี่เป็นสิ่งดี ๆ สิ่งหนึ่งในการ แต่งงานเข้าเผ่าสวรรค์ เพราะว่าข้าจะได้กินของอร่อยทุกวันเลย

“เสวยไปน้อย เจ้าอยากกินอีกหรือไม่” ท่านพี่เอ่ยพลางเลื่อน จานขนมของตนมาให้เมื่อเห็นว่าข้าจัดการขนมจนเกลี้ยงภายใน เวลาไม่นาน

“ท่านพี่กินเถิด ข้าอิ่มแล้ว” ข้าส่ายหน้าน้อย ๆ ยกมือขึ้นลูบ พุงที่เริ่มป่องออกมานิด ๆ ของตัวเองเป็นการยืนยันคำพูดไปด้วย ถึงข้าจะชอบกินขนมมากแต่ข้าก็ไม่ไช่ปีศาจตะกละ เมื่ออิ่มข้าก็จะ ไม่ฝืนกินเข้าไปอีก

หลังจากอิมหนำซำก็ถือโอกาสกวาดตาดำรวจไปรอบ ๆ ตำนักรับรองแขกแห่งนี้ มันกว้างใหญ่ โอ้อ่า และดูหรูหรากว่าเรือนของซำในแดนปีศาจนับร้อยเท่า

อันที่จริงตั้งแต่ย่างก้าวเข้ามาในแดนสวรรค์ซำก็สัมผัสถึงความแตกต่างได้อย่างชัดเจน เหล่าเราชาวปีศาจใช้ชีวิตเรียบง่าย แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าเรียบ ๆ ไม่ค่อยสวมเครื่องประดับ ตัวบ้านเรือนก็ไม่ได้อลังการมากมายนัก แต่แดนสวรรค์นั้นต่างออกไป

ตลอดทางซำพบแต่เรือน ไม่สิ ตำนักรสวย ๆ รูปทรงวิจิตรตระการตา เพชรพลอยมีค่าฝังอยู่ที่ตัวตำหนักและรูปปั้นต่าง ๆ สองข้างทางเต็มไปด้วยต้นไม้ดอกไม้พากันชูช่อไสว เหล่าเทพทั้งบุรุษสตรีหน้าตาต่างดงามต่างประโคนชูดุริยปราสาทและเครื่องประทีปนิมมาก่อนหน้านี้ซำคิดว่าท่านแม่จับซำแต่งตัวมากมายแล้วนะ พอขึ้นมาบนสวรรค์ซำจึงพบว่าชุดที่สวมอยู่ดูธรรมดาไปเลย

ที่นี่สวยงาม แต่ก็ช่างแตกต่างจากบ้านเกิดของซำจริง ๆ

หลังจากนั่งรออยู่พักใหญ่จนเหน็บกินชาแล้วยังไม่มีวี่แววว่าประมุขสวรรค์จะเดินทางมาถึง ซำก็เริ่มสะบัดหางไปมาด้วยความเบื่อหน่ายพลางมองไปรอบ ๆ ก่อนจะสังเกตเห็นผ่านหน้าต่างว่าด้านนอกตำหนักรับรองมีอุทยานอยู่ด้วย

“ท่านพ่อ ซำขอออกไปเดินเล่นในอุทยานสักครู่ได้หรือไม่” ซำเอ่ยถาม เมื่อครู่เทพตนนั้นก็กล่าวว่าสามารถไปเยี่ยมชมรอบตำหนักได้นี่

“เสวยไป” ท่านแม่ส่งเสียงปรามซำทันที หนูที่เคยตั้งด้วยความคาดหวังจึงลู่ลงทันตาเห็น

“ไม่เป็นไรหรอกเยว่ฉี ปล่อยลูกไปเถอะ” ซำตาโต หนูแหลมซี่ตั้งอีกครึ่งเมื่อได้ยินคำอนุญาตจากปากท่านพ่อ

“แต่ท่านพี่เจ้าคะ ข้าคิดว่า---”

“ไม่เป็นไรหรอก นั่งนาน ๆ แล้วก็น่าเบื่อ ปล่อยลูกไปยืดเส้นยืดสายเถอะ เสวียไป ลูกจะอยู่แต่ในอุทยานไซ่หรือไม่” ท่านพ่อหันมาถามข้า ข้ารีบพยักหน้าอย่างกระตือรือร้น

“ข้าจะไปเดินเล่นเป็นเพื่อนน้องเองขอรับ” ท่านพี่พูดพลางทำท่าจะลุกขึ้นยืน

“ไม่เป็นไร ๆ ข้าขอออกไปแค่ครูเดียว ท่านพี่อยู่ที่นี้เถิด” ข้ารีบเอ่ยทันที หากท่านพี่ออกไปด้วยข้าก็หมดสนุกนะสิ ท่านพี่ของข้าอะไรก็ดี เสียอย่างเดียวตรงไม่ค่อยมีอารมณ์สุนทรีย์ชมนกชมไม้เท่าไร สิ่งที่ท่านพี่สังเกตคือไปไม่ไปไหนเหลืองกรอบเกินไปควรเด็ดทิ้ง หรือต้นไม้ต้นไหนลำต้นใหญ่แข็งแรง เหมาะจะเป็นเป้าซ้อมยิงธนู

เวลาผู้อื่นเดินชมสวนเขาคิดเหมือนท่านพี่ของข้ากันหรือไม่...นะ...

“แต่ข้าว่า...”

“ข้าไปคนเดียวได้ ประเดี๋ยวข้ารีบกลับมา” ข้าเอ่ยย้าแล้วรีบเผ่นออกจากตำหนักรับรองแขกไปก่อนที่ท่านพี่จะมีโอกาสได้โต้แย้งพอออกมานอกตำหนักและเดินมาถึงบริเวณอุทยานแล้ว ดวงตาของข้าก็เป็นประกายด้วยความถูกอกถูกใจ

ตอนนี้แดนข้างล่างคือฤดูเหมันต์ ที่พื้นดินถูกปกคลุมไปด้วยหิมะ แต่บนสวรรค์ราวกับอยู่ในฤดูวสันต์ตลอดกาล ไปไม่ใบหญ้าเขียวขุ่ม นุพพานาพรณบานสะพรั่ง สายลมเย็นอ่อน ๆ พัดโชยต่องกายจนผมของข้าปลิวมาปรกหน้า ข้ามองผืนหญ้าสีเขียวเบ้องหน้าอย่างแสนเสียดาย ต้องระงับความอยากกลับร่างจริงแล้วลงไปเกลือกกิ้งกับผืนหญ้าไว้สุดความสามารถ ไม่เช่นนั้นแล้วท่านแม่จะ

ต้องดูซ้ำแน่ ๆ

หากข้าขึ้นมาอยู่บนสวรรค์ ที่เรือนของข้าจะมีหญ้าไว้ให้นอน
กำลังเล่นหรือไม่นะ

ข้าออกเดินสำรวจไปที่บริเวณ อุทยานแห่งนี้มีต้นไม้ไม่
ใหญ่ร่มรื่นยิ่ง มีกระทิงศาลากลางแจ้งขนาดใหญ่เหมาะแก่การจิบชา
ชมทิวทัศน์ ข้าสังเกตเห็นสะพานโค้งที่สร้างคร่อมทะเลสาบขนาด
ย่อมเอาไว้จึ่งเร่งฝีเท้าเดินไปสำรวจ และเมื่อเดินมาถึงจุดหมาย ข้า
ก็ต้องอ้าปากค้างเมื่อเห็นสิ่งที่อยู่สุดปลายสะพาน

“ต้นอิงฮวา¹³นี่!” ข้าร้องอย่างมีความสุข ข้าชอบต้นอิงฮวา
มาก ที่แดนปีศาจของเราก็มีอยู่หลายต้น แต่ตอนนั้นมันยังไม่ผลิบาน
เพราะอยู่ในฤดูเหมันต์ พอมาเจอต้นอิงฮวาที่นี้ออกดอกสีชมพูเต็ม
ต้นข้าจึงตื่นตื่นดีใจ

สองเท้าของข้ารีบก้าวข้ามสะพานตรงไปยังต้นไม้ใหญ่ ท่าทาง
สะพานนี้จะเชื่อมต่อกับอุทยานอีกแห่ง เพราะที่บริเวณเต็มไปด้วย
ต้นอิงฮวาราวกับเป็นป่าย่อม ๆ แผ่กิ่งก้านปกคลุมไปทั่วคล้ายท้องฟ้า
กลายเป็นสีชมพูตัดกับด้านล่างซึ่งเป็นหญ้าเขียวชอุ่ม

ข้าลืงเลอยู่ชั่วครู่ ก่อนตัดสินใจเปลี่ยนร่างเป็นจิ้งจอก กระโจน
ขึ้นไปบนต้นอิงฮวาอย่างรวดเร็ว

‘มองจากมุมสูงแล้วก็ยิ่งงดงามสุด ๆ ไปเลย’ ข้ารำพึงในใจ
เหม่อมองทิวทัศน์ที่เหมือนไม่มีอยู่จริงตรงหน้า

เหมือนข้าอยู่บนสวรรค์ เอ... ข้าก็อยู่บนสวรรค์แล้วนี่นะ แต่
สิ่งที่ข้าเห็นตรงหน้ามันสวยงามมากจริง ๆ ผืนทะเลสาบทอประกาย
ระยิบระยับราวกับเป็นทะเลเพชรล้ำค่า กลีบดอกอิงฮวาบางเบาลอย

¹³ ซากุระ

เอื้อย ปลิดปลิวจากต้นตกลงละไล้โบหน้า ตำหนักรับรองที่อยู่อีก
ฟากก็สะท้อนแสงอาทิตย์กลายเป็นสีทองอร่าม งดงามเกินกว่าที่ข้า
จะสามารถจินตนาการเองได้

ข้าขดตัวนอนอยู่บนกิ่งใหญ่ของต้นอิงฮวา ซึมซับทัศนียภาพ
ตรงหน้าอย่างเพลิดเพลิน ตรงนี้ลมเย็นดี ทิวทัศน์ก็งามตา ขอข้าพัก
อยู่ที่นี้สักครู่ ประเดี๋ยวข้าจะกลับไป---

“นั่นตัวอะไร!” เสียงดูดนลอยมาแต่ไกลจนข้าสะดุ้งเฮือก

“จิ้งจอกนี่ ใครปล่อยสัตว์เข้ามาเพนพ่านได้”

“คงหลงเข้ามากระมัง รีบไถ้มันออกไปเสียก่อนที่มันจะไปกัด
แทะอะไรเสียหาย” เสียงผีเท่าเจ้าของเสียงที่น่าจะเป็นทหารยาม
ทำให้ข้าลุกลี้ลู่กลน ข้าอยากจะทำบอกพวกเขาว่าข้าไม่ใช่สัตว์ทั่วไปจึง
รีบเปลี่ยนร่างกลับเป็นมนุษย์ แต่ข้าลืมนึกไปว่าตอนนี้ข้าอยู่บนต้นไม้
และร่างมนุษย์ก็ใหญ่เกินกว่าจะทรงตัวได้โดยง่าย

“เหวอ!” ข้าร้องเสียงหลง โลกหมุนคว้างขณะร่วงลงจากต้นไม้
ใหญ่ ผืนดินใกล้เข้ามาทุกที และข้าก็ลนลานเกินกว่าจะแปลงร่าง
กลับเป็นจิ้งจอกได้ทัน

เจ็บตัวแน่ ๆ ข้าต้องได้แผลแน่ ๆ

ข้าหลับตาปี ยกหางขึ้นมาปิดหน้าด้วยความกลัว เตรียมตัว
เตรียมใจรับความเจ็บปวดแต่กลับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น ยกเว้นแต่ความรู้สึก
เหมือนมีอะไรอุ่น ๆ โอบล้อมกาย ข้าจึงค่อย ๆ ลืมตาขึ้นด้วยความ
สงสัย

สิ่งที่อยู่ตรงหน้าทำให้ข้าตกตะลึงยิ่งกว่าเห็นทิวทัศน์เมื่อครู่
เสียอีก

ดวงตาสีทองลึกล้ำสงบนิ่งของบุรุษผู้หนึ่งกำลังสบตากับข้า ทุก
สัดส่วนบนใบหน้าของเขาล้วนงดงามประหนึ่งรูปสลัก ทั้งดวงตา

คมกริบดุจเหยี่ยว จมูกโต่งเป็นสัน ริมฝีปากหยักได้รูป สันกรามคม
 ชัด เครื่องหน้าของเขาคมคาย เต็มไปด้วยกลิ่นอายของทั้งนักปราชญ์
 ผู้ฉลาดเฉลียวและแม่ทัพผู้แข็งแกร่งที่สุดอย่างลงตัว รูปงามราวกับ
 เป็นผู้ได้รับความรักยิ่งจากจักรวาล

ตลอดชีวิตสามร้อยปีของข้า ข้าเชื่อมั่นว่าพี่ชายของข้าคือ
 บุรุษที่รูปงามที่สุดเท่าที่ข้าเคยพบมา ข้าภาคภูมิใจยิ่งนักเวลาที่
 เอ่ยแนะนำใครว่าท่านพี่คือพี่ชายแท้ ๆ ของข้า เพราะไม่มีบุรุษใดใน
 สี่ดินแดนที่จะรูปงามหล่อเหลาไปกว่าท่านพี่อีกแล้ว แต่ตอนนี้ความ
 เชื่อของข้ากำลังถูกสั่นคลอนอย่างหนัก

ท่านพี่ ข้าขอโทษ แต่ข้าคิดว่าข้าพบบุรุษที่รูปงามกว่าท่าน
 แล้ว...

ข้าเหม่อลอย เอาแต่จ้องหน้าบุรุษที่กำลังอุ้มข้าอยู่ในอ้อม
 แขนราวกับคนโง่ เขารูปงามเสียจนข้าพูดอะไรไม่ออก และดูเหมือน
 เขาก็ไม่ได้ใส่ใจจะสนทนากับข้าสัก เพราะเขาเพียงแค่วางข้าลง
 เจียบ ๆ ไม่ได้ไต่ถามสิ่งใด

ว่าแต่เขาเป็นใครกัน เหตุใดจึงเข้ามาในรัศมีใกล้ตัวข้าได้โดยที่
 ประสาทหูจึงจอกไม่ได้ยินอะไรเลย

“ท่านหยางเจี๋ย” เสียงที่ข้าจำได้ว่าเป็นทหารยามสองนายเมื่อ
 ครู่เอยขึ้นพร้อมกับโค้งทำความเคารพเจ้าของร่างสูงใหญ่ข้างกายข้า
 เขาผินหน้าไปมองทหารยาม เอยด้วยเสียงทุ้มลึก “มีเหตุอัน
 ใดเกิดขึ้น”

“เมื่อครู่ข้าเห็นจิ้งจอกขาวตัวหนึ่งอยู่บนต้นไม้ เกรงว่ามันจะ
 มาทำความวุ่นวายในตำหนักรับรองจึงตั้งใจจะมาไล่มันขอรับ” ทหาร
 ยามนายหนึ่งรายงาน

ข้าเปลอเม้มปาก อยากเถียงกลับว่าข้าไม่ใช่จิ้งจอกไม่รู้อะไร

พวกนั้นนะ ข้าจะสร้างความวุ่นวายได้อย่างไร!

“คงเป็นเรื่องเข้าใจผิด จึงจกตัวนั้นไม่มีพิษภัยอันใด พวกเจ้ากลับไปทำหน้าที่ต่อเถิด”

“...ขอรับ” ทหารยามทั้งสองดูลังเลเล็กน้อย ทว่าก็รับคำสั่งแต่โดยดี

แปลว่าบุรุษผู้นี้ต้องเป็นคนใหญ่คนโตพอสมควรเลยสิ เดียวนะ เมื่อกี้พวกทหารยามเรียกชื่อเขาว่าอะไรนะ...

“แล้ว... ท่านผู้นี้...” ทหารยามนายหนึ่งชำเลืองมองมาทางข้า ข้าสะดุ้งเฮือก นู๋หากลุ่มด้วยความวิตก คิดวุ่นวายว่าจะหาข้อแก้ตัวอย่างไรดี

“เขาคือคู่มั่นของข้า” เสียงทุ้มลึกของคนข้างกายเอ่ยขึ้น ดีจริง มีคนแก้ตัวให้ข้าแล้ว

เดี๋ยวนะ...

“พวกเจ้าออกไปก่อน ข้ามีเรื่องจะสนทนากับคู่มั่นตามลำพัง” ร่างสูงใหญ่ข้างกายข้ายังคงออกคำสั่งต่อไป แต่ดวงตาสีทองคู่นั้นกลับเบนมาสบตาข้าและจ้องมองโดยไม่ละสายตา ทั้งสีหน้าและน้ำเสียงยังนิ่งสนิทไม่บ่งบอกอารมณ์ ข้ากลืนน้ำลายดังเอี๊ยก รีบเรียบเรียงข้อมูลในหัวอย่างรวดเร็ว

พวกทหารยามเรียกเขาว่าท่านหยางเจี๋ย และเขาบอกว่าเขาคือคู่มั่นของข้า เมื่อกี้เขาไม่ได้แก้ตัวให้ข้า แต่เขา... พุดความจริงหรือนี้

“ไม่ได้พบกันนาน” พอพวกทหารยามจากไปเสียงทุ้มลึกก็เอ่ยขึ้นอีกครั้ง ข้ายืนอึกอ๊ก ทำตัวไม่ถูก พอเห็นข้ามีท่าทางเช่นนั้นแล้วมุมปากของเขาก็ยกขึ้นน้อยๆ ดวงตาสีทองอ่อนแสงลงกว่าเมื่อครู่

“ยินดีที่ได้พบกันอีกครั้ง เสวียไปน้อย”

“อะ...อ้อ” ข้าพืมพำตอบรับ อยู่ๆ ก็รู้สึกว่่าอากาศรอบกาย
ร้อนขึ้นอย่างไร้สาเหตุ

ทั้งๆ ที่ท่านพ่อ ท่านแม่ และท่านพี่ ต่างก็เรียกข้าว่าเสวียไป
น้อย แต่พอเป็นบุรุษผู้นี้เรียก เหตุใดเข้าถึงใจเด่นแรงกันนะ...